

#เพียงชั่วเสียงพิณ

เพียงชั่วเสียงพิณ

โดย

ชามูเอล

Content Warnings: สงคราม (War)

ความรุนแรง (Violence)

ความตาย (Death)

การต่อรองและความไม่สมดุลเชิงอำนาจ (Coercion and power imbalance)

การฆาตกรรมทารก (Infanticide)

การตกเป็นทาส (Slavery)

(กล่าวถึง) ความรุนแรงต่อผู้หญิงในสมัยกรีกโบราณ

((Mentioned of) ancient Greek-typical violence against women)

เพียงชั่วเสียงพิณ

ผู้เขียน ชามูเอล

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ดัดแปลง ทำซ้ำ ไม่ว่าจะด้วยสื่อประเภทใดหรือวิธีการใด
ก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2565

ราคา 340 บาท

ISBN 978-616-93658-3-9

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

สำนักพิมพ์บีโกเนีย พับลิชชิง (ในบริษัท บีโกเนีย พับลิชชิง จำกัด)

132 ซอยบางระมาด 9 ถนนบางระมาด แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน

กรุงเทพมหานคร 10170

Twitter: @begonia_pub

FB: BegoniaPublishing

บรรณาธิการบริหาร ญาณิศา ปรักกโมดม

บรรณาธิการ ทศพล ศรีพุ่ม

ศิลปกรรมปก Vanshound

ออกแบบอักษร Mepmhee (จตุรดา พุ่มจันทร์)

ศิลปกรรมรูปเล่ม ญาณิศา ปรักกโมดม

พิสูจน์อักษร ปรียาพร วัฒนะสิมากร

เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องแต่ง ไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ บุคคล
หรือสถานที่จริงแต่อย่างใด

หากเปรียบกรงทอายเป็นสตรี นางเคียดงามกว่านี้มาก
และราษฏรของนางก็เป็นสุข ย้อนกลับไปเมื่อครั้งทุกอย่างยังไม่ล่มสลาย
ก่อนประวัติศาสตร์จะจารึกว่านางมอดไหม้ในกองเพลิง...

โลกยังสงบสุขอยู่ ณ ยามนั้น

ความทรงจำยังมีถูกขวากหนามทิ่มตำ สรรพชีวิตไร้ซึ่งฝันร้าย
ตามหลอกหลอน ยามเงยหน้าขึ้นมองฟ้าก็พบกับแสงอาทิตย์ส่องจ้า
ฝ่าปุยเมฆ ตรงหน้ามีเสาหินสูงทอดตัวเรียงรายเป็นทิวงามละลานตา
เหนือขึ้นไปมีหลังคาปิดคลุม ธรรมชาติซับซ้อนบทเพลงแต่ทวยเทพ
โอบกอดผู้ใดก็ตามที่ผ่านเข้ามาในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ โอлимпัสนั้นน่าเบื่อหน่าย
แรกเริ่มมาสวดสดดงามได้ไม่เท่าไร ลงท้ายกลายเป็นสถานที่จำเจ
เจ้าจึงย้ายตนลงมายังวิหาร แปลงกายเป็นนักพยากรณ์รับบทประจำอยู่
ที่นี่ คอยช่วยเหลือผู้อัปจนหนทาง ย่ำผ่านรอยเท้าเดิม ๆ ทำนายทายทัก
และรักษาบาดแผลให้ใครต่อใครซ้ำแล้วซ้ำเล่า

วันนั้นเป็นวันอันเงียบสงบ ยามเช้าหรือบ่ายคล้อย เจ้าไม่อาจ
แน่ใจ แต่ดวงตะวันฉายร้อนอยู่บนผิวเมื่อเจ้าบรรจงแตะปลายเท้าลง
บนชั้นบันไดหินสีเทา ก้าวขึ้นไปทีละก้าว ฉากงามเบื้องหลังเป็นภูเขาสูง
เคียงขนานด้วยป่าเขียวทอดยาว ไกลจากตัววิหารมีทางเดินสู่อัฒจันทร์

สำหรับชมมหรสพกลางแจ้ง เจ้าหายใจเข้า หยุดหนึ่งครู่หนึ่ง ก่อนผ่อน
ลมหายใจออก อาบเอิบอยู่ท่ามกลางเกียรติยศแห่งชีวิตนิรันดร์ที่ไม่มีวัน
เปลี่ยนแปลงหรือบิดแปร

ทุกสิ่งบนโลกยังคงอยู่เช่นเดิม บ้างถือกำเนิด บ้างล้มตาย
แม้หลายร้อยปีผ่านพ้น ถึงบัดนี้ก็ยังไม่มื่ออะไรผิดแผกแปลกไป คืบวัน
หลอมรวมกัน ยากจะจับแยกออกจากวัฏจักรเป็นกลุ่มก้อน จนกระทั่ง
ชั่วขณะที่เขาปรากฏตัวขึ้นในยามนั้น

ชายหนุ่มเดินทางมาถึงวิหารพร้อมด้วยม้าและผู้ติดตามอีก
สองสามคน พวกเขาสิ้นเวลาไปในการไต่ขึ้นเนินเสียยาวนาน กระนั้น
เรือนกายก็ไร้วิญวเห็ดเหิน้อย ความมหัศจรรย์โดดเด่นบนใบหน้า
ของชายผู้นั้นคือสิ่งที่สังเกตเห็น เจ้าเดินออกมาจากหลังเสาหิน
มือทั้งสองอ้อมเหยือกใส่น้ำ ฝาคอยเวลาที่จะได้ออกไปดูแลต้นไม้ใหญ่
สายตาของเขาพานเข้ากับของเจ้าพอดี ชายหนุ่มอาจเห็นว่าเจ้าเป็น
มนุษย์แรก-run ผิวพรรณสีน้ำผึ้งงามหยาดกระมัง แต่ทั้งหมดนั้นเป็นเพียง
ภาพลวงตา เส้นผมของเจ้ามีสีทอง ดิตเพียงว่าหม่นหมอง ต่างจาก
ประกายเรืองรองที่เจ้าครอบครองในร่างแท้จริง

อีกฝ่ายลงจากหลังม้า หันไปส่งสายตาราวจะบอกผู้ติดตามว่า
เบื้องหน้านั้นเองคือวิหารแห่งเคลฟี่ ตำนานมากมายบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยว
กับวิหารนี้ หินแต่ละก้อนโซกโซนด้วยอดีตตามธรรมดาของสิ่งก่อสร้างที่
ยืนหยัดผ่านเวลา ตัววิหารทอรัศมีอย่างสวรรค์ เลื่องลือกันกว้างไกลทั่ว
ทั้งแผ่นดินกรีซ เขาย่อมเคยได้ยินชื่อวิหารนี้ เจ้าถามเขาว่ามาที่นี้ด้วยเหตุใด
ทั้งที่เจ้ารู้อยู่แล้วว่าใครๆ ต่างมุ่งมายังเคลฟี่ด้วยจุดประสงค์เดียวกัน

ท่าทางอีกฝ่ายดูใจดี แววจริงจังจับประกายขึ้นทันทีที่ได้ยินถ้อยถาม
ของเจ้า ชายหนุ่มนิรนามเอ่ยตอบความว่าเขากำลังเดินทางไกล ศึกษา

วัฒนธรรมต่างแดนและสร้างสัมพันธ์ไมตรีกับเมืองมากมาย กิริชกว้างใหญ่หนักแผ่นดินนี้มีทรัพย์สินนานาพร้อมมอบให้ ประสพการณ์จากที่นี้จะล้ำค่ายิ่งกว่าทอง อีกไม่นานเขาจะต้องเข้าพิธีสถาปนาเป็นองค์รัชทายาท เขาต้องการนิมิตหมายมงคล จึงตั้งใจมาถึงวิหารนี้เพื่อวอนขอคำอวยพรและคำพยากรณ์ติดตัวกลับไป

เจ้ามอเงา เอ๊ะใจทีละน้อยว่าทุกอย่างในตัวชายผู้นั้นชวนให้รู้สึกราวกำลังยืนอยู่ใต้ร่มเงาไม้ เขารวบผมหลวมดั่งหางม้าเล็กจ้อยวางพักไว้บนบ่า ดวงตาสีน้ำตาลเข้มลุ่มลึกเช่นเดียวกับเส้นผม ช้ำยังเคลือบร่องรอยมิตรไมตรีบนริมฝีปากอยู่เสมอ ชายหนุ่มสวมชุดทองนวลดี มีรอยปักประณีตงามตามชอบ ริวผ้าระบายยับหยอกกันดั่งครีบลำ “เจ้าอยากจะสวดภาวนาต่อเทพใช่ไหม” เจ้าถามย้า ชายผู้นั้นตอบใช่ เจ้าสวดหายใจอากาศรอบกายสดชื่นดั่งพรมด้วยน้ำหอมเมื่อมีเขาอยู่ใกล้ “เช่นนั้นก็ตามข้ามา”

เจ้าเดินนำเขาเข้าไปข้างใน เสียงเท้าของชายนิรนามก้องนวลเป็นท่วงทำนอง ท่วงที่เพียบพร้อมเสมือนหนึ่งได้ฝึกปรือเป็นกิจ พวกเจ้าทั้งสองเดินผ่านรูปสลักหิน เป็นงานศิลป์เลียนแบบเทพองค์หนึ่ง เครื่องทรงบางพร้อมผ้าคลุมสยาย เส้นเกศาอ่อนช้อยระตรงหัวไหล่ มงกุฎไข่มุกสวมอยู่บนพระเศียร หัตถ์ซ้ายถือพิณ คันธนูกับแล่งบรรจุศรพาดข้างบ่า พระเนตรของรูปปั้นนิ่งสนิท ภายในหาได้มีชีวิตจริงไม่ เพราะอย่างไรเจ้าก็ยังอยู่ตรงนี้

อากาศเย็นลงเมื่อแสงอาทิตย์ถูกบดบังด้วยเสาดิน ภายในวิหารกว้างใหญ่มีศิลปกรรมมากมายชวนให้ชื่นตา มนุษย์ถวายของทั้งหลายไว้ให้เจ้าเป็นเครื่องบูชา ชายหนุ่มคงลอบมองสำรวจไปบ้างแล้ว ทั้งเสาดินอ่อนสูงงามทั้งรูปปั้นเสมือนจริงของสาวกคนหนึ่ง ไกลออกไปมีรูปสลักของนักระบำ

สามนาง ประดับกายด้วยทองและสิ่งของมีค่า แท่นหินเรียงรายแสดงภาพ
สัตว์หลากหลาย ดังว่าตั้งใจจะดักจับผู้มาชมให้หมดไป

ผู้มาเยือนเดินไปล้างมือ ชายหนุ่มทราบดีว่าตนต้องทำอะไร
เขาจัดคราบเหวี่ยงโคลที่อาจแปดเปื้อนเกียรติยศของเทพเจ้าให้หมดไปเสีย
ระหว่างนั้นเจ้าก็ผสมเหล้าองุ่นกับน้ำ ตระเตรียมไว้ใช้สำหรับพิธี ในใจ
พลางคิดว่าอีกฝ่ายจะต้องการให้ตนผสมเหล้ากับน้ำผึ้งแทนหรือเปล่า
มิเช่นนั้นก็น้ำมันมะกอกกับนมดีหรือไม่ แต่เจ้ามิได้ใส่ใจมากนัก
สองมือส่งภาชนะมีหูจับให้เขา

ชายผู้นั้นรับไปถือไว้อย่างสุภาพ เจ้ารู้สึกว่ปลายนิ้วของเขาสัมผัส
ต้องนิ้วมือของเจ้า หรือเจ้าอาจคิดไปเองกระมัง

“หากเจ้านำแกะหรือแพะมาสังเวยด้วยก็เก็บพวกมันไว้เถิด วันนี้
เทพไม่ต้องการ” เจ้าว่า

อีกฝ่ายกะพริบตา “ข้านี้กว่านักบวชหญิงจะเป็นผู้ประกอบพิธี
เสียอีก” ชายหนุ่มทักที่เขาพูดมากก็ไม่ผิด ปกติแล้วสาวพรหมจรรย์จะเป็น
ผู้อุทิศตนรับใช้ประจำวิหาร และเป็นผู้ช่วยเหลือนักเดินทาง ทว่าพวกนาง
อยู่ในสวน ห่างไกลสายตา ประหนึ่งว่ามีหมอกปริศนาไรตัวลงมา
ห่มคลุมเข้ากับเจ้าไว้ด้วยกัน

“ข้าทำพิธีและให้คำทำนายได้ดีกว่าพวกนางเสียอีก” เจ้าตอบไป
ตามนั้น “ไวใจข้าหรือเปล่า”

เขารับคำโดยไม่กังขาใดๆ พิธีบวงสรวงแก่ทวยเทพมักจัดในช่วง
ฟ้าสว่าง ฟ้ามืด หรืออาจเลือกสักการะก่อนรับประทานอาหารแต่ละมื้อ
แต่ในเดลฟี มีนักเดินทางมาเยี่ยมเยือนมากมายเหลือเกิน เจ้าตัดสินใจว่า
กฎเกณฑ์นั้นปรับแก้กันได้ ตราบใดที่พวกเขายังอ่อนน้อมต่อตน เจ้าผายมือ
ไปทางขามบนแท่นหิน บอกให้ชายหนุ่มไปต่อด้วยเสียงเบา

อีกฝ่ายดูทะมัดทะแมงยามรินเหล้าองุ่นใส่ชาม ละอองเหล้ากระเด็นขึ้นมาเหมือนต้นกระบี่ เสียงน้ำไหลผ่านช่องซ้า เจ้ามองดูขณะที่ชายหนุ่มภาวนาถึงเหล่าเทพและเทพีโอลิมปัสเบื้องบน แต่ละคำสะท้อนกังวาน ร่วงหล่นคล้ายหยดฝนบนพื้นดินแตกแห้ง เขาสดถึงดวงวิญญาณของเหล่าวีรบุรุษผู้ล่วงลับ สวดถึงศักดิ์ศรีและชื่อเสียงเรียงนามที่ยังคงมีชีวิตอยู่ในเรื่องราวอมตะ ชายตรงหน้าภาวนาต่อราชาซุส ผู้ครอบครองสายฟ้าแห่งสรวงสวรรค์ เจ้าของดวงตาว้างไกลที่คอยเฝ้าดูทุกสรรพสิ่งทั่วกัน ตามด้วยชื่อของพระนางเลโตและเทพีอาร์เทมิส สตรีสองนางผู้สำคัญยิ่งในชีวิตเจ้า

ความคิดเพริดโกลฏกตึงกลับมาในทันทีที่เจ้าได้ยินเขาพูดต่อ “เทพอะพอลโลแห่งสายพิณและเสียงดนตรี ท่านผู้ครอบครองวิหารผู้สรรค์สร้างอารยธรรมและสิ่งงดงามทั้งปวงที่มนุษย์เคยได้ประสบพบเจอ” เหล้าองุ่นหยดสุดท้ายร่วงลงไปในชามขณะที่ชายหนุ่มว่า “ข้าขอถวายความเคารพจากใจให้แก่ท่าน”

พิธีสั้น ๆ จบลงในความเงียบงัน ยังมีเหล้าเหลืออยู่บ้าง เจ้ากับเขาจึงดื่มด้วยกันในถ้วยของตนเอง สายลมพัดเข้ามาซัดขนให้พวกเจ้าเดินออกไปนอกวิหาร แดดอุ่นจางประทับเบาบางตามแขน นักบวชชายหญิงอยู่ไกลออกไป กำลังสาละวนกับหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เจ้าคว้าเหยือกใบเดิมขึ้นมาอีกครั้ง จุ่มมือไว้ก่อนจะพรมน้ำลงบนแถวพีชใกล้ ๆ ร้องเพลงในลำคอไปด้วยระหว่างที่อีกฝ่ายก้าวเท้าตามมาไม่ห่าง

เจ้าลอบมองเขาอยู่บ้าง ความสงสัยใคร่รู้ทอประกายเจิดจ้าในดวงตาของชายหนุ่ม เขาคงมีอายุไม่เกินสามสิบปีแน่ เจ้าสังเกตเห็นหนวดเคราใหม่ๆ บนใบหน้านั้น ไม่มีรอยย่น ไม่มีอาการเจ็บปวดขัดข้องตามแขนขา คงสักยี่สิบเจ็ดหรือยี่สิบแปดปีกระมัง มีรอยแผลเป็นอยู่บนแก้ม

พาดทับใกล้กับสันกรามคมเนียบ เจ้าเห็นเสน่ห์ภายในนั้นอย่างประหลาด ดวงตาของเขาจับจ้องตอบมา นัยน์ตาสีน้ำตาลสลับกับนัยน์ตาเจ้า อ่อนโยน ดังว่าโลกนี้ไม่มีสิ่งใดที่เขาปรารถนาจะเพ่งมองอีก

ไม่ว่าเมื่อครู่ชายหนุ่มกำลังพูดอะไร เขาก็เงยบงกชนที เจ้าไม่ละสายตาไปทางอื่น น้ำใสหยดลงจากปลายนิ้ว ทุกสิ่งรอบกายพลันหยุดนิ่ง เจ้าลืมนึกไปครู่หนึ่งว่าเกิดอะไรขึ้น จากนั้นเจ้าจึงเอ่ยถามว่าเขาต้องการรับฟังคำพยากรณ์ตอนนี้เลยหรือไม่ รอยยิ้มเล็กๆ ผุดขึ้นบนริมฝีปาก แทนคำตอบ

เจ้าหลับตา รู้สึกได้ว่าเขายังมองเจ้าอยู่เช่นเดิม ชายนิรนามเข้าใจว่าเจ้าเป็นนักทำนายคนหนึ่งในเดลฟี อีกฝ่ายคิดผิด แต่ใครเล่าจะบอกความจริงแก่เขา ปรีศนาว่ายวนอยู่ในอกเจ้า เสียงสะท้อนแว่วผ่านเข้ามาในศีรษะ เจ้าได้ยินฝีเท้าของผู้คนมากมายระว้ออยู่ในความผัน เสียงชักใบเรือแผ่วเบาเหมือนเสียงลำธารยามเช้า ไหลคดเคี้ยว แต่ไม่เคยบิดเบี้ยว ออกนอกเส้นทาง

“เจ้าจะมีภรรยาที่ดี มีบุตรอันเป็นที่รัก ราษฎรจะเคารพนับถือเจ้า แผ่นดินของเจ้าจะเต็มไปด้วยนักรบเก่งกาจ ท้องพระโรงของเจ้าจะเต็มไปด้วยขุนนางมากฝีมือ” เจ้ากล่าว จดจ่อกับคำพยากรณ์ ภาพทำนายที่บรรยายออกมามีสีสันสดใสเหมือนฝัน คลี่ตัวเชื่องช้า งดงามเกินกว่าจะเป็นจริง มันทั้งดูดีและมีชีวิตชีวา เป็นอนาคตที่ชวนให้ตระการตา “เรือนับพันจะแล่นมาเยี่ยมเยือนเมืองของเจ้า แล่นเข้ามาและจะไม่จากไปไหน ทั้งหมดจะเป็นเช่นนั้นยาวนานเหลือเกิน”

เป็นคำพูดเรียบง่ายแท้ๆ ทว่าใบหน้านั้นกลับฉายแววสว่างทันที เจ้าคิดอยากส่งยิ้ม อยากสัมผัสความปิติท่วมท้นในหัวใจไปพร้อมๆ กับเขา “ฟังเถิด” เจ้าว่า บทกวีแทรกตัวผ่านลำคอเหมือนนกน้อยที่โฉบบินออกจากกรง

“วันหนึ่งอาซาใหญ่จะจรมามีฤทธาให้เมืองเด่นดังมุ่งหมาย คำมุสาจะนำพาให้วอดวาย ล่มมลายแต่คงอยู่ชั่ววันจันทร์”

คำพยากรณ์แห่งเดลฟีไม่เคยมีอรรถาธิบาย สลักออกมาเพียงเพื่อให้เจ้าของชะตาทุกขระทม ยากจะหามนุษย์หน้าไหนมาเข้าใจ แต่เจ้าไม่ได้เป็นเพียงนักบวชทั่วไป “จงปกครองด้วยความซื่อตรง เพราะคำโกหกจะถ่วงอาณาจักรของเจ้าให้ร่วงทลาย” เจ้าอธิบาย พลางร้องตนไว้ในตำแหน่งเดิม ไม่ให้ถูกดึงเข้าไปใกล้เขาด้วยพลังหรือเส้นด้ายใดๆ “สักวันม้าวใหญ่จะมา เป็นม้าที่แข็งแรงและนำพาสีงห์มหัสจรรย์มากมายมาด้วย มันจะทำให้ชื่อของเมืองมีชีวิตอยู่ตลอดไป”

ใบต้นลอเรลพะเยิบพะยาบอยู่เบื้องหลัง เมื่อคลอคู่กับพุ่มสนุนไพร ก็ก่อให้เกิดเป็นเสียงล่องลอยดังหญิงสาวหัวเราะซิกซ์ เขากล่าวขอบคุณเจ้าสุภาพนุ่มนวล เจ้ารู้สึกว้าเหว่ร้อนรุ่ม เจ้าควรจะทำอะไรเพิ่มสักหน่อย รังเขาไว้อีกสักนิด อย่างน้อยก็จนกว่าท้องฟ้าจะเปลี่ยนสีและรูปทรงของหมู่เมฆจะแปรผันไป

เจ้าไม่อาจนึกสิ่งใดได้ วาจามากมายกวนกันราวกับเกลียวคลื่นไร้ทิศทาง “เจ้าดูไม่เหมือนคนสามัญธรรมดา”

ชายนิรนามระบายยิ้มกว้างขึ้นอีก เขางดงามยิ่งนัก ดุจงานศิลป์ชิ้นเอกก็มีปาน “เชื่อเถิดว่าข้านี้ธรรมดา”

“สำเนียงของเจ้าฟังไม่คุ้นหูข้าเลย” เจ้าว่าต่อ เปลี่ยนเอาเหยือกน้ำไปถือไว้ในมืออีกข้างแทน บัดนี้เจ้าสิ้นปัญญาจะรู้ว่าควรยืนหรือวางตนอย่างไร “เจ้ามาจากที่ไหน”

“ทรอซอร์บ เป็นนครห่างไกลจากที่นี่” อีกฝ่ายตอบ เสียงหัวเราะคล้อยคล้ายเด็กซุกซนที่เงินอายเพราะถูกจับได้ “ฟังออกชัดเจนเช่นนั้นเลยหรือ”

เจ้าเล็กคิวหน้อยหนึ่ง ชื่อที่เขาเพ็งเอ่ยเป็นเมืองใหญ่ลือเลื่อง ตั้งอยู่ถัดไปจากปลายแดนของกรีซ มีทะเลเออเจียนกว้างใหญ่คั่นกลาง ชายหนุ่มผู้นี้ถือเป็นคนนอกสำหรับชาวกรีก เจ้าเลือนสายตาไปจับจ้องน้ำในภาชนะ น้ำสะท้อนเห็นเป็นเงาของตัวเอง รูปของร่างแปลงที่เจ้าเลือกมา แล้วเจ้าจึงพึมพำ “เทพบนโอลิมปัสทอดมองผ่านทรอยอยู่บ่อยครั้ง แสงตะวันจะสวຍที่สุดยามส่องกระทบเมืองของเจ้า”

ชายหนุ่มคุ้ยสืบ เขาไม่มีทางเข้าใจว่าเจ้ากำลังพูดถึงอะไร ทว่า เขาก็สุภาพเกินกว่าจะขัดเจ้าตรงๆ นักสืบดำบินผ่านเหนือศีรษะของพวกเจ้า ในอดีตนั้นมันเคยเป็นนักสืบชาว ก่อนพลังของเจ้าจะแผดเผาขนนวลผ่องนั้นไปตลอดกาล มันอ้าปากร้องเสียงดัง ส่งเงาทะมึนบนดินเพียงชั่วขณะสั้นๆ ก่อนจะหายลับตา

“แล้วเจ้ากล่าวที่นี้ ที่เดลฟีแห่งนี้หรือ” เจ้ากล่าว คราวนี้เขารู้แน่แล้วว่าเจ้ากำลังหมายถึงสิ่งใด “กษัตริย์ทรอยองค์หนึ่งเคยหยามเกียรติของเทพอะพอลโล นำพาความอภัยมาแปดเปื้อนศักดิ์ศรีของพระองค์อย่างร้ายกาจ เหตุใดเจ้าจึงคิดว่าพระองค์จะรับฟังคำวิงวอนในวันนี้เล่า”

พระราชผู้นั้นเคยครองราชบัลลังก์แห่งทรอย เช่นนั้น ชายหนุ่มตรงหน้านี้คงเป็นรุ่นลูกหลานที่สืบสันตติวงศ์ต่อกันมาแน่

อีกฝ่ายเอ่ยตอบอย่างเป็นธรรมชาติและมั่นคงด้วยความเคารพ ไม่มีแววหวาดกลัวคอยผสมเจือปนอยู่เลย “ข้ามาถึงที่นี่เพื่อขอขมา ชำระเรื่องในอดีตและทำให้ทุกอย่างถูกต้อง” ชายนิรนามพูด บางสิ่งในตัวชายผู้นี้ทำให้เจ้ารู้สึกว่าคุณคงจะเหลียวมองตามยามเห็นเขาเดินผ่านไป “ข้าจะได้แน่ใจเสียที่ว่าคนบริสุทธิ์จะปลอดภัยจากความผิดที่พวกเขาไม่ได้กระทำ”

“ใครๆ ก็ต้องคอยชดใช้ให้ปัญหาเลวทรามที่พวกเขาไม่ได้ก่อ

ด้วยกันทั้งนั้น เจ้าไม่เคยได้ยินหรือ เรื่องราวของวีรบุรุษผู้ต่อสู้ในสงคราม ที่ตนไม่ได้เป็นคนเริ่มนั้นกระไร” เจ้ากล่าว ยกความจริงที่โลกคุ้นเคย มาแสนนาขึ้นย้าเตือนเขาด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์ เส้นผมของเจ้าปลิวไปตามลม สัมผัสเย็นพัดคลอเคลียข้างใบหน้า “ภาวนาขอให้เทพแห่งดนตรี ช่วยเหลือเจ้าเถิด”

เจ้ากับเขาไม่ได้พูดอะไรกันต่ออีก ท่วงทำนองเสนาะหึ่งดังแว่วมาอีกครั้ง แต่ละจังหวะฟังดูจริงแท้และจับต้องได้มากขึ้นเรื่อย ๆ คราวนี้เสียงนั้นหยอกล้อสอดประสาน โอบกอดเขาไว้ในอ้อมแขนอย่างทะนุถนอม ชายนิรนามเผยอริมฝีปากขึ้น ดวงตาของเขามีประกายวาววับ อีกฝ่ายอาจกำลังคิดอยากจะหันไปตามหาต้นเสียง แต่ในขณะเดียวกันก็ดูท่าจะละลายตาไปจากเจ้าไม่ได้เลย

“ท่านได้ยินเสียงพิณรีเปล่า” ชายหนุ่มถาม เคลิ้มตามเหมือนยามเฝ้าอ้อนลูไลไปตามลม

“ได้ยินสิ” คำพูดของเจ้าฟังเผิน ๆ คล้ายกับเพลงกล่อมเด็ก “มันบรรเลงทุกครั้งที่มา”

อีกฝ่ายไม่คิดโต้ถามสิ่งใดต่อ คงเพราะเขาไม่กล้าทำเช่นนั้น สายลมจางพัดพาผ้าคลุมของชายไร้ชื่อให้พลิ้วพริ้วเบา ๆ เจ้าอยากรู้เรื่องของคนตรงหน้ามากกว่านี้ เจ้าประสงค์ที่จะรู้ว่าเขาเป็นใคร มีเรื่องราวมาเล่ามากนักน้อยเพียงใด เจ้าหวังว่าจะได้ค้นหาความลับที่เขาเก็บซ่อนไว้ในห้องหับของหัวใจ แต่ท้ายที่สุดแล้ว เขาอาจจะไม่มีสิ่งใดให้ชุดค้นเลยก็ได้ เพราะชายหนุ่มไม่ได้กำลังหลบซ่อนตัวตนจากเจ้า เขาไม่ใช่บุรุษที่มาพร้อมกับปีกหนึ่งคู่ เขาจะไม่บินจากไปทันทีที่เจ้าหันคิโผล่เข้ามา ชายที่ยืนอยู่นั้นอบน้อม เปิดเผยและซื่อสัตย์ ราวกับว่าเขาไม่เคยเอ่ยคำลวงมาก่อนเลยเสียด้วยซ้ำ

เจ้ามองสำรวจลดตายตามริ้วผ้านั้น มันถักทอเป็นรูปฝูงม้าตัวเล็ก สัญลักษณ์แห่งทอเย็บง่ายแต่เปี่ยมอำนาจน่าเกรงขาม เจ้าเอ่ยถาม “เจ้าจะเดินทางไปไหน”

“ฮีบส์ เอเธนส์...” อีกฝ่ายตอบ ลำเนียงของเขาทำให้ชื่อเหล่านั้น ฟังดูแปลกไป “จะแวะชมเมืองต่างๆ ให้มากที่สุดระหว่างที่ข้ายังพอ มีเวลาขอรับ ไหนๆ ทอเย็บก็จะมีเรือนับพันมาเย็บเย็บ ข้าเกรงว่า ต่อจากนี้ข้าจะยุ่งแต่ค้าขาย ต้องคอยต้อนรับนักเดินทางอย่างที่คำทำนาย ว่าไว้”

ชายคนนี้เป็นแค่ภาพจินตนาการที่มนุษย์เห็นกันในห้วงฝัน ยามจับใช้รีเปลา หรือว่าเป็นเพียงเงาลงลอบบนผนังถ้ำกันแน่หนอ เขาเหมือน ใครสักคนที่หลุดมาจากโลกอีกใบโดยสิ้นเชิง ไกลเกินเอื้อม กระนั้นก็ยัง อยู่ใกล้กันเพียงนี้

ชายคนนั้นหยุดเจียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นจึงว่าต่อ “ข้ากับท่าน เราอาจ ไม่ได้พบกันอีก” รอยยิ้มเดิมปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง เหตุใดจึงเปี่ยมสุข ไกลจากเงื้อมมือของความทุกข์มากมายบนโลก เขายิ้มบ่อยเหลือเกิน “แต่ใครเล่าจะรู้ ป่านนี้ไซ้ชะตาคงวางแผนไว้หมดแล้วกระมัง”

เสียงคนรับใช้ประจำวิหารใช้พลั่วพรวนดินดังอยู่ไกลๆ ห่างออกไป ในสวนมีพุ่มดอกไม้สีม่วงขึ้นเป็นแถว ดอกเหล่านั้นบานเรียงกันเรียบร้อย กลีบใบสดสวยสมกับที่มีคนประคบประหงมดูแลเป็นอย่างดี เจ้าเห็นเขา เหลือบมองดอกไม้ ผู้มาเยือนเจียนจะต้องจากไปแล้ว ทั้งวิหารเคลฟ ไร่ให้เดียวดายดังเดิม

เจ้าปล่อยให้ศีรษะตกลงน้อยๆ ในใจไม่ต้องการให้ตนดูหม่นหมอง จนเกินไป สิ่งสุดท้ายที่เจ้ากล่าวแก่เขา คือ “...ณูของเจ้า ทุกอย่างคง กำหนดไว้แล้วจริง ๆ”

นักเดินทางไม่เคยหยุดพักยาวนาน เช่นเดียวกับมนุษย์ที่ไม่อาจคงอยู่ได้ตลอดไป ลักวันพวกเขาก็ต้องลาจาก ทุกสิ่งอาจสิ้นสุดลงเร็วกว่าที่เจ้าจะรู้ตัวเสียอีก เคโปปัส มาเกิด เจ้าได้อินชายหนุ่มพูด ไม่นานเสียงก็มำกิดังขึ้นอีกครั้ง ผู้ติดตามของเขาจูงบังเหียนพาพวกมันเดินมาทีละน้อย เจ้ามองตามหลัง ชายนิรนามซึ่งจากไปราวกับเรือใหญ่ซึ่งผ้าใบสีดำ แล่นห่างไกลและทิ้งเจ้าไว้บนเกาะร้างตามลำพัง

ชั่วพริบตาหนึ่ง ระหว่างที่ขบวนเล็กๆ กำลังจะไต่ลงเนิน เขาก็หันกลับมา คงหวังจะได้เห็นหลังคาและเสาหินของวิหารแห่งเดลฟีก่อนจาก แต่เจ้าไม่ได้อยู่ตรงนั้นแล้ว ร่างของนักทำนายผมทองของเจ้าอันตรธานหายวับไปกับสรรพสิ่งรอบกาย ชายหนุ่มคงจะสับสน เขาหันไปถามคนจูงม้าข้างๆ กระนั้นผู้ติดตามก็คงตอบอะไรไม่ได้เช่นกัน ชวนให้ครุ่นคิดว่าที่ผ่านมาเขาอาจจะเดินและพูดคุยเรื่อยเปื่อยในวิหารอยู่เพียงผู้เดียว

เวลาล่วงเลยไป ดวงตะวันและดวงจันทร์สลับแทนที่กันไม่มีวันจบสิ้น สิ่งที่นักเดินทางกล่าวไว้นั้นเป็นเรื่องจริง โชคชะตามีแผนการตระเตรียมไว้เสมอ และจะไม่มีวันแปร่งพรายออกไปให้ใครได้ยิน ทั้งเขาทั้งเจ้าไม่มีทางรู้ แต่บางสิ่งเริ่มต้นขึ้นแล้ว ณ ชั่วขณะนั้นเอง ม้วนด้ายเกี่ยวกระหวัด เสียงพิมพ์กำลังก่อร่างเป็นบทเพลงอย่างเข้มข้น ขึ้นส่วนเรื่องราวมากมายคืบคลานเข้ามาประกอบกันเป็นประวัติศาสตร์ แผ่ตัวดังรากไม้หยั่งลึกขึ้นทุกที

ผ้าคลุมของเจ้าลากยาวตามพื้นท้องพระโรงบนยอดเขาคักคัสทีร์ ขัษซานเกิด เทพี เสียงเดิมนั้นในหู หนึ่งตำนานกำลังจะขัษซานเป็นบทเพลงที่ทอดยาวต่อไปอีกหลายพันปีนับแต่นี้ และจะคงอยู่สืบไปตราบนานเท่านาน

I

เจ้ากำลังเหม่อมองลงมาจากยอดเขาโอลิมปัส ประจวบกับตอนที่ชาวทรอยกำลังฉลองงานสมรสระหว่างเจ้าชายรัชทายาทกับเจ้าหญิงจากต่างแดน

ผ่านมาสองปีนับแต่พบกันที่วิหารเมืองเดลฟี ทว่าทั้งพระราชวังทรอยเรื่องรองไปด้วยแสงแห่งความปีติยินดี หญิงรับใช้กับนักดนตรีวิ่งสวนกันอย่างเร่งรีบเพื่อทำธุระหน้าที่ของตนเอง ทรอยคือนครที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแผ่นดินอนาโตเลีย มองเลยไปจากต้นเสากับทางเดินสิ่งามคือบ้านเมืองและเรือกสวนไร่นา ทรอยอุดมสมบูรณ์ ร่ายล้อมไปด้วยพืชผักคอกม้าและแม่น้ำใส นครแห่งนี้มีพระเจ้าปรีอัมเป็นผู้ปกครอง พระองค์เป็นพระบิดาของเจ้าหญิงเจ้าชายหลายสิบพระองค์ มีพระรวงศานวงศ์คอยปรนนิบัติอยู่ไม่ห่าง

ทุกคืนชาวทรอยจะเข้านอนอย่างผาสุก พวกเขาไม่เคยต้องกังวลว่าจะไร้ซึ่งพระราชวงศ์มาอภิบาลบำรุงรักษา มาบัดนี้เจ้าชายคนสำคัญก็จะมีพระชายา การมีทายาทให้นครทรอยคือหน้าที่ อีกไม่นานผู้ปกครอง

อีกคนก็จะถือกำเนิดขึ้นมาในครรภ์ของพระนางเป็นแน่ เมื่อเกิดและเติบโตใหญ่ เป็นเด็กชายหรือเด็กหญิง เจริญเข้าสู่วัยหนุ่มหรือวัยสาว เจ้านายองค์นั้น จะได้รับยกย่องให้เป็นวีรบุรุษผู้พิชิตอาณาจักรทั้งใกล้ไกล ขว้างหอกก็เก่ง ใช้ลูกศรก็เลิศ หรือหากเกิดมาไม่โชคดีเท่าไร อย่างน้อยก็จะได้เป็น เจ้าหญิงที่ทรงพระสิริโฉม ชำนาญปักเย็บและเดินร่า ไม่ว่าใครก็คาดหวัง ให้คู่สมรสใหม่รีบ ๆ มีโอรสธิดาด้วยกันโดยเร็วทั้งสิ้น เด็กในท้องคือชีวิต และความหวังต่อไปของทรอย

อย่างไรเสีย เจ้าก็ยังรู้สึกพิกลเหมือนกับมีเข็มร้อน ๆ จิ้มลงบนผิว ของเจ้าเข้าไปมา ไม่มีสิ่งใดสังหารเทพได้ แต่หากเป็นอะไรที่บังอาจทำให้ เจ้าหัวเสียละก็ ของเช่นนั้นหาได้ถมไป สัมผัสนี้เป็นสัญญาณ กำลังบอกเจ้า อยู่กลาย ๆ ว่าจะมีบางสิ่งเกิดขึ้นไม่ช้าก็เร็ว บ่อยครั้งเจ้ารู้ แต่หลายหน เจ้าก็อับจนปัญญา จะไม่มีเหตุการณ์ใดเผยตัวออกมาหากโชคชะตา ยังไม่ประสงค์ให้เป็นเช่นนั้น คงหนีไม่พ้นเรื่องของมนุษย์อีกตามเคย ไม่จำเป็นจะต้องขบคิดหรือเก็บมาสนใจ เจ้านี่กรอง

และเจ้าก็ย้ายกับตนเองเช่นนั้นเสมอ จนกระทั่งวันที่สายตากว้างไกลของเจ้าไปหยุดอยู่ที่เขาอีกครั้ง

ราษฎรเรียกเขาว่าเจ้าชายเฮคเตอร์ ชายหนุ่มยิ้มกว้างเหมือน ตัวโจ่งม เจ้าเห็นเขาจุมพิตบนหน้าผากและพวงแก้มของภรรยา ดูราวกับว่า เขาเป็นมนุษย์ผู้เปี่ยมสุขที่สุดในโลกเพราะเพิ่งได้แต่งงานกับหญิงที่ตัวเองรัก เจ้าคิดว่าสำหรับคนธรรมดาแล้ว นั่นต้องเป็นเรื่องน่าวิเศษแสนไม่อาจหาสิ่งใดมาเปรียบ การสร้างครอบครัว การมีคนรักให้อยู่ร่วมกันทุกเช้าค่ำ หรือการเลี้ยงดูเด็กทารกทรงมานามากพอ ๆ กับความจริงที่วามมนุษย์ ต้องตีมันกิน ต้องเจ็บป่วยหรือล้มตาย แต่ต้องคร่ำครวญทกลบก้าวเท้าไปทั่ว ออกคำสั่งให้ข้าราชการบริพารเตรียมข้าราชการสำนักให้พร้อมสำหรับ

งานเลี้ยงฉลอง เขาต้องการเหล้าองุ่นกับเนื้อที่ดีที่สุด ต้องการพิณที่ไพเราะยิ่งกว่าเครื่องดนตรีชิ้นใด ผู้คนสนทนากันไม่จบสิ้น เสียงแก้วจานดังก้องทั่วห้องพระโรง

ชายาของเขาชื่อแอนโดรมาคี นางแต่งกายด้วยชุดสีม่วงยาวสวมกำไลทองรอบข้อมือผอมบาง มีเครื่องประดับติดผม งานเลี้ยงระยิบระยับด้วยทรัพย์สมบัติหลากหลาย รถศึกมากมายนำออกมาแต่งใหม่สำหรับพิธีสังสรรค์โดยเฉพาะ บรรดาหญิงสาวพากันปรบมือร้องเพลงดังถึงสรวงสวรรค์ คลอไปกับเสียงปี่คู่และฉวี่เหล้ากระทบกัน กลิ่นเครื่องเทศ มดยอบ และไม้หอมชนิดอื่นๆ กระจายฟุ้งทั่วกัน

เจ้ามองความปลาบปลื้มในแววตาของเขา ก่อนจะพบว่ามันน่าเวทนานัก ความสุขของมนุษย์ล้วนแสนสั้น รุ่งโรจน์่ายตายยิ่งกว่าใบไม้ที่หลุดลอย เจ้ากำลังจะเป็นหน้าหนี แต่แล้วเขาก็สวดภาวนา ชายหนุ่มชูอกเหล้าขึ้นพลางเงยศีรษะ เขาวอนขอสันติจากบิดาของเจ้า ร่ำร้องถึงปัญญาจากเทพที่เจ้าเรียกว่าฟีสาว จากนั้นก็ออกนามเทพผู้เป็นลุงของเจ้า บอกกล่าวว่าผู้คนในทรอยใฝ่ฝันอยากได้ฝูงปลาและคลื่นลมมาช่วยหนุนใบเรือ

เจ้าหยุดฝีเท้าลงเมื่อได้ยินเขาเรียกชื่อของเจ้า “เทพอะพอลโลผู้อุปถัมภ์แห่งเสียงพิณและท่วงทำนอง ช้ากับชายาไม่เคยหยามเหยียดเกียรติยศหรือศักดิ์ศรีของท่าน” ชายหนุ่มเอ่ย ถ้อยคำยังอ่อนโยนเหมือนในความทรงจำ “โปรดอวยพรให้พวกเราและชาวทรอยได้มีชีวิตต่อไปในบทเพลง แม้วันที่ตัวข้าไม่อยู่แล้วก็ขอให้ผู้คนขับขานถึงนามของเมืองทรอยตลอดไป”

เจ้าหลุดหัวเราะ โนม์ตัวลงพลางพึมพำ “โอ ลักวันเจ้าจะไม่อยู่นั่น” เขาไม่ได้ยิน แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมาแล้วมองหาเจ้าผ่านหมู่เมฆระหว่าง

ทางสู่สวรรค์ก็หาไม่ กระนั้นเจ้าก็ยังเห็นนัยน์ตาของเขาอยู่ดี นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้ม ลุ่มลึกเหมือนสายน้ำสาคมนต์แห่งทอเรีย โซติช่วงจิ้งจิงจิง น่าเกรงขามเฉกเช่นพระราชปรีดิ์มิ่ง ดงงามปานประหนึ่งพระราชินี เฮคิวบา ข้าราชการบริวารและผู้คนรอบข้างต่างพากันสวดตาม มนุษย์ปรารถนาอะไรต่อมิอะไรมากมาย แต่เทพเจ้ามีจำนวนน้อยเหลือเกิน เจ้าอดคิดไม่ได้ว่าพวกเขาหมั่นเนา ละโมบ และซื่อสัตย์ เกาะกลุ่มอยู่ด้วยกัน เหมือนแมลงวันตอมศพ

แต่แล้ว เจ้ากะพริบตา ประหลาดใจที่เขาไม่มีอะไรเหมือนกับมนุษย์เหล่านั้นเลย

ไร้ประโยชน์ที่จะถามหาจุดกำเนิดของหยาดน้ำ โซติชะตาเป็นเรื่องเก่าแก่โบราณ มีปริศนาเวียนว่ายมหาศาล พวกนางอยู่เหนือทุกสรรพสิ่ง รวมถึงเทพผู้ทรงพลังที่สุด ก็โซติชะตามิใช่หรือคือผู้ต้องการให้เหล่าเทพเจ้าบนโอลิมปัสผิดใจกัน เพราะเส้นด้ายนั้นกำหนดมาเช่นนั้น ทุกอย่างที่เกิดขึ้นล้วนถูกต้องตามครรลองทั้งสิ้น เหตุนั้นเป็นเรื่องราวฉาวโฉ่ เทพีสามองค์แย่งชิงผลแอปเปิ้ลทองคำ ขนาดอะธีนาผู้เปรี๊ยะปัญญากว่าใครก็ยังพลาดตกลงไปในกับดักดั่งสัตว์ไร้สำนึก

เหตุการณ์นี้เพิ่งเกิดขึ้นได้ไม่นาน เจ้ารู้ดีว่าสำหรับพวกนางซึ่งเป็นทั้งเทพีและสตรีนั้น ความงามคืออำนาจ หากได้รับการสรรเสริญว่าเป็นเทพีผู้ทรงสิริโฉมล้ำเกินผู้ใดในแผ่นดินนี้ เทพีองค์นั้นย่อมจะเป็นที่นับถือ ผู้คนจะสวดภาวนาและเรียกหานาง บนแท่นบูชาจะเต็มไปด้วยเซ่นเซ่นไหว้ รอยเลือดและอาหาร นางจะได้ดื่มด่ำอมฤตหวานหอม กอบโกยทั้งความรักและแรงริษยาชั่ววันรันดร์

สมาชิกบนโอลิมปัสต่างดิ้นรนเพราะเทพและเทพีตายไม่ได้ เจ้ากับครอบครัวถูกพันธนาการให้มีชีวิตอยู่ตลอดไป มนุษย์หลายคน

ไฟฝนถึงอมตภาพ แต่พวกเขาไม่มีวันรู้เลยว่ามันน่าเบื่อจนจนกระทั่ง
ปานใด เทพเจ้าทะเลาะกันเสมอ คอยชิงดีชิงเด่นเพื่อพิสูจน์ว่าตนยังมี
ความหมายและยังคงเป็นที่จดจำ หากไม่ทำเช่นนั้นก็คงไม่มีหลักใด
มายืนยันว่าพวกเขาจะไม่สลายหายไปในระหว่างเส้นทางสู่นิรันดร์

ยังหายใจแต่กลับถูกลืม มีชีวิตอยู่ก็เหมือนไม่มี ไม่ว่าจะเป็นคน
หรือเทพเจ้า โชคชะตาทำให้ทั้งสองฝ่ายล้วนพลาดพลั้งจนจบไม่ต่างกัน

กาลครั้งหนึ่งเนิ่นนานมาแล้ว ท่ามกลางแสงทองของแผ่นดิน
รุ่งโรจน์ พระราชินีแห่งทรายให้กำเนิดบุตรชายเพิ่มมาอีกหนึ่งคน โชคร้าย
ที่ปารีสเกิดมาพร้อมคำทำนายว่าเขาจะกลายเป็นกาลกิณีของมาตุภูมิ
ปรี๊ดและเฮติวบาจึงจำใจส่งทารกให้คนรับใช้นำไปประหาร โชคร้าย
ยิ่งกว่าคือการกีดกันกล่าวนั้นล้มเหลว ปารีสจับพลัดจับผลูไปเป็น
ลูกบุญธรรมของคนเลี้ยงแกะบนยอดเขาโอดา เด็กน้อยผู้นำสงสาร
เติบโตขึ้นจนมีอายุราวสิบเจ็ดปี โดยไม่เคยได้รู้เลยว่าตนมีสายเลือด
กษัตริย์

ปารีสยังเยาว์นัก และสามัญสำนึกเขาก็บัดซบเหลือทน หนุมวัย
แรกรุ่นผู้นี้ไม่สนเรื่องรอบกาย จะใส่ใจก็เพียงคนที่นอนร่วมเตียงกับเขา
เท่านั้น เรื่องวุ่นวายคงไม่เกิดขึ้นหากปารีสไม่บังเอิญไปพบกับเทพี
สามองค์ เฮรา อะธีนา และอะโฟไดที หนึ่งในพวกนางถือแอปเปิ้ลทองคำ
หน้าตาประหลาดไว้ในมือ บนเปลือกสีนวลมีตัวอักษรสลักเด่นหราว่า
แต่ผู้ใดงามที่สุด เหล่าเทพีต้องการให้ปารีสเป็นคนตัดสิน และหากคำตอบ
ของเขาส่งออกมาเข้าที่ พวกนางก็จะตบรางวัลให้อย่างงาม

สามเทพียื่นข้อเสนอให้ปารีสมากมาย แต่เขาเป็นหนุ่มน้อยโง่ม
แทนที่จะเลือกอะธีนาเพื่อความรอบรู้และถูกช่วยในสงคราม หรือเลือก
เฮราเพื่ออำนาจยิ่งใหญ่ ปกแผ้วถางไกลเหนือแผ่นดินกรีซ ทรายจะได้

ไม่ตกเป็นทาสในอาณัติเจ้าต่างแดน หลังจากเขาได้ยินอะโพรไดท์สัญญาว่าจะมอบหญิงสาวผู้งดงามที่สุดในโลกให้เป็นสินบน เขาก็เลือกนางทันที ไม่นานนักเส้นชะตาของหลายชีวิตก็เคลื่อนเข้ามาเกี่ยวพันกัน ปารีสแอบออกจากกระท่อมมาเข้าร่วมงานกีฬาระจำปีในฤดูเพาะปลูก ณ ที่นั้นเขาพบกับพระราชปรีธัมผู้เป็นพระบิดาที่แท้จริงอีกครั้ง สองพ่อลูกสวมกอดกันอย่างไม่คุ้นชิน แล้วปารีสก็ได้รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับสายเลือดและที่มาของตนในที่สุด

เมื่อแอปเปิ้ลทองคำตกเป็นของเทพแห่งความรัก อะโพรไดท์ก็จัดการให้ปารีสสมดังใจหวัง เจ้าชายหน้าใหม่แห่งทรอยได้รับมอบหมายให้เดินทางไปยังดินแดนสปาร์ตาในฐานะทูตสานสัมพันธ์ไมตรี นับเป็นโอกาสแรกที่ปารีสจะได้พิสูจน์ว่าตนคู่ควรกับอำนาจในวังหลวง กองเรือล่องผ่านทะเลเอเจียนและหมู่เกาะมากมาย สปาร์ตาตั้งอยู่ในแผ่นดินกรีซ โต่งตั้งเรื่องกองทหารเกรียงไกรและสตรีผู้ได้รับยกย่องว่างดงามที่สุดในโลก ผู้คนเรียกนางว่าพระราชินีเฮเลน

ผู้ปกครองแดนสปาร์ตาต้อนรับคณะทูตจากทรอยอย่างสมเกียรติ จัดหาอาหารกับมหรสพมาให้มากมาย มิตรภาพระหว่างสองดินแดนกำลังจะบังเกิด แต่แล้วปารีสก็แวงกีดพวกเขาด้วยการลักพาตัวพระนางเฮเลนกลับทรอยมาด้วยกัน ราษฎรต่างหน้าซัดเผือดเมื่อได้รู้เห็นเป็นประจักษ์พยาน อะโพรไดท์ซูดอ้อวดอยู่หลายวัน นางมันใจว่าปารีสกับเฮเลนจะครองคู่กันเป็นสามีภรรยาที่สมบูรณ์แบบ เจ้าไดอินแล้ว ก็กลอกตา เฮเลนเป็นหญิงนำเวทนา นี่นะหรือ เจ้าของไบหน้าที่ดังดูดีที่สุดในท่าที่มนุษย์เคยได้เห็น นางมิได้ดังงามปานนั้นเสียด้วยซ้ำ

ทั้งหมดอาจฟังดูเหมือนเรื่องราวโกลาหลไร้เหตุผล แต่ที่เหตุการณ์แอปเปิ้ลทองคำเป็นเช่นนี้ก็เพราะปารีสไม่เคยได้เจียดใกล้ความเป็นกษัตริย์

ชีวิตวัยเด็กของเขาห่างไกลจากการสืบราชบัลลังก์ ปารีสต่างจากโอรสองค์อื่นๆ ของปรีอัมที่ยังอยู่ในวัง ทั้งหมดล้วนตั้งหน้าตั้งตาแย่งชิงความนิยมชมชอบจากพระบิดา ทุกเช้าพวกเขาจะออกมาฝึกวิชาสู้รบ เรียนรู้วาทศิลป์คมคาย กระโดดทับกันในตลาดมวยปล้ำ ยิ่งลูกศรจนนิ้วมือด้านเพราะเหนียวสายธนู ในขณะที่ปารีสนั้นตัวเปล่า ไม่มีเหตุอันใดให้เขาต้องคาดการณ์ไปไกลเกินความปรารถนาของตน เจ้าชายองค์เล็กจึงไม่ทันนึกคิดว่าทุก ๆ ทางเลือก ทุก ๆ การกระทำในชีวิตตั้งแต่วันที่เขาก่อกำเนิดและลืมตา ไม่ว่าจะเป็นช้าหรือเร็ว สิ่งเหล่านั้นย่อมมีผลลัพธ์ตามมาทั้งสิ้น

ปารีสกลับมาเพื่อทำลายล้างพวกเรา ชาวทรอยกระซิบกระซาบกันว่าเจ้าชายเขาทั้งตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกันในงานกีฬา เจ้าชายเดโพลัสแห่งทรอยยังคงพำพิงพำเช่นนี้อยู่แทบทุกวัน

สายตาเจ้ายังจดจ่ออยู่ที่ชายคนเดิม เฮคเตอร์เป็นโอรสองค์โตของพระราชปรีอัม เป็นพี่ชายของปารีส และเป็นสวามีแห่งพระนางแอนโดรมาคี ดวงตาคุณั้นเฉียบคมรอบคอบ ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากกว่าน้องคนอื่นๆ หากเขาได้เป็นผู้ที่ได้รับสิทธิตัดสินใจเลือกเทพีเจ้ารู้ว่าทรอยจะไม่ตกระกำลำบากเช่นนี้แน่

ชาวทรอยนั้นทั้งอัปลักษณ์ ทั้งน่ารังเกียจ ในอดีตเจ้ากับโพไซดอนเคยสร้างกำแพงยักษ์ใหญ่ให้พวกเขา แต่พระราชชนกก่อนกลับคดโกงค่าตอบแทนต่อเทพเจ้า หยามเกียรติเจ้าเสียเจ็บแสบ และราษฎรก็ไม่ได้ทักท้วงอันใดเพื่อปกป้องศักดิ์ศรีของเจ้าเลย พวกเขาเห็นโอกาสได้เยาะเย้ยผู้ศักดิ์สิทธิ์ แล้วก็หยิบฉวยไว้อย่างไม่อายฟ้าดิน เจ้ากับลุงฆ่าคนเหล่านั้นไปจำนวนมาก ทรมานพวกเขาในวาระสุดท้ายด้วยโรคระบาดและสัตว์ประหลาดจากท้องทะเล จนถึงตอนนี้ ทรอยก็ยังเป็นเหมือนแดนต้อง

สาป ฌานเคลื่อนไปด้วยโทษของเทพเจ้า ทรายใดที่มนุษย์ยังคงหน้าด่าน
หน้าท่น มันจะไม่มีสิ่งใดดีขึ้น ริมฝีปากของเจ้าบิดเบี้ยว เมืองเน่าหนอน
เมืองนี้ไม่คู่ควรกับสิ่งสวยงามอย่างเขา

“ก็ได้ เฮคเตอร์” เจ้ากล่าว สะบัดมือพลางฟังเสียงเครื่องประดับ
มากมายขยับกระทบกัน ละอองสีทองลอยขยายในอากาศ เจ้าอวยพรให้
ความฝันของเขาเป็นจริง และชายหนุ่มก็สัมผัสถึงมันได้ ประกายแห่ง
ความหวัง สายพิน เสียดนตรี หยูกยา และสัจจะ เฮคเตอร์รู้่นวากับ
งานเลี้ยงต่อไป เขาดื่มกินกับชายาและน้องชายอย่างมีความสุข แจกขนม
ขึ้นทำคางพลางถอนหายใจ

“เจ้าจะรู้ใหม่ว่ามนุษย์มีราคาที่ต้องจ่ายสำหรับคำขอของใคร
อีกคนเสมอ”

นับตั้งแต่เหตุการณ์วันสมรส เจ้าเฝ้ามองเขาเรื่อยมา เฮคเตอร์
เหมาะกับความสงบและเมืองทรอยแสนงามสบายตา แต่เจ้ารู้ว่ามนุษย์
ไม่อาจมีความสุขได้ตลอดไป

คบเพลิงส่องรำไรอยู่ในห้องพระโรง ดวงตาเขาสะท้อนแสงไฟ
เป็นประกายคล้ายปลายนิ้วสีกุหลาบของรุ่งอรุณ

II

การกระทำของปารีสมีผลตามมาจริงๆ และผลที่ว่ามันคือ สงคราม

สงครามเป็นเรื่องร้ายกาจ ไม่มีใครต้องการ กระนั้นแม้ว่ากันว่า มนุษย์ทุกคนเกลียดและกลัวการต่อสู้ แต่เมื่อโอกาสในการฆ่าฟันลอยผ่าน มาให้เห็น พวกเขาก็รีบกางใบเรือ หยิบคว้าอาวุธ บอกลาลูกเมีย หันหลัง ให้แผ่นดินบ้านเกิด กลืนน้ำลายตัวเองด้วยการเลือกไปรบเหมือนๆ กัน สงครามคือเทพ และเทพไม่มีวันตาย การสังหารโหดจะอยู่เคียงคู่ กับมนุษย์ไปจนวันที่โลกสิ้นสลาย จนกว่าดาวทุกดวงบนฟ้าจะกล่มลงมา และสรรพสิ่งจะกลายเป็นเศษฝุ่นลอยฟุ้งในอากาศ

คงเป็นฝีมือของเทพสักองค์ เจ้าคิด ไม่ใช่แอริส แต่เป็นใครสักคนที่เก่าแก่ว่านั้นมาก ย้อนกลับไปเมื่อครั้งพวกไททันกับอสูรกายยัง คืบคลานอยู่บนโลกกระมัง สิ่งมีชีวิตจากยุคแรกๆ สร้างอัตตาขึ้นมา สิ่งโสโครกมีดমন คดเคี้ยววกวนเหมือนคำสาป พวกเขาใส่มันลงในจิตใจ ของเทพเจ้าและคน

ไม่มีใครหลีกหนีอดีตพ้น สำหรับมนุษย์ อดีตไม่ต่างอะไรจาก ความตาย บางครั้งแม้แต่ความตายก็ยังอ่อนโยนเสียกว่า ความตาย มอบโอกาสให้ผู้คนได้จากไปอย่างสงบ ลงไปอาศัยอยู่ในเฮตีสอย่าง สมเกียรติและแก้ไขเรื่องที่เคยทำผิดพลาด ส่วนอดีตนั้นก็นำมาซึ่งกิลยัค และความโกลาหล มันจะไล่ตามบุรุษแต่ละคนจนถึงวันที่พวกเขาล้มลง อดีตฉีกกระชากตัวตนของมนุษย์เสมอ มันเตะทุกคนคลุกดิน แทะหอก ลงในลำคอ สุดท้ายก็ทิ้งพวกเขาไว้ให้ทรนทรายอยู่บนพื้นทรายจนกระทั่ง ดับสลายไปเอง

คนลือกันทั่วว่ากองทัพจากต่างแดนต้องการก่อสร้างนครเพื่อแย่งตัว เฮเลนคืน เจ้ารู้ทันที่ว่านั่นเป็นเพียงข้ออ้าง ชาวกรีกคาดหวังมากกว่านั้น ทรอยเป็นเมืองร่ำรวย ถือครองอำนาจเก็บค่าผ่านทางทะเลหลายแห่ง เมืองนี้มีแหล่งน้ำกับพื้นที่เพาะปลูกเหลือเฟือ อุดมสมบูรณ์ด้วยผลผลิต และเส้นทางค้าขาย พวกเขามีอาวุธและอัญมณี มีทองจากซีเรีย มีสีย้อมผ้า สดสวยจากชาวเปอร์เซีย เป็นที่รู้จักว่าทรอยยืนหยัดผ่านการปล้นสะดม จากดินแดนต่าง ๆ มานักต่อนัก

เพราะเหตุนี้เอง เฮเลนจึงเป็นเพียงข้ออ้าง ไม่มีชีวิตเล็กจ้อยใด สำคัญพอให้สงครามปะทุขึ้นได้ดอก ต่อให้เป็นบุตรแห่งซุสอย่างนางก็ตาม

เพียงหกหรือเจ็ดเดือนหลังพิธีอภิเษกระหว่างเฮคเตอร์กับ พระนางแอนโดรมาคี เมืองทรอยก็ก้าวเข้าสู่ความเลวร้าย ราษฎรเริ่มได้ยิน ชื่อเสียงเรียงนามของแม่ทัพชาวสปาร์ตา พระราชาอะกาเมมนอนและ เมเนเลอัสผู้นำทัพเรือล่องผ่านทะเลเกรีก สมทบกับกองกำลัง และเสบียงจากเมืองต่าง ๆ มาตามทาง เรือสปาร์ตาทำจากไม้อย่างดี มีฝีพายกำยำเป็นอันดับหนึ่ง หลังจากผ่านช่วงเวลาอันยาวนาน ชาวกรีก ก็เดินทางมาถึงปากอ่าวเมืองทรอย พวกเขาชะลอความเร็วลงแล้วค่อย ๆ

ขยับเข้าหาชายหาดที่ละน้อย กองเรือมองดูคล้ายงูพิษเกล็ดดำยามเลื้อยขึ้นบนชายกระโปรงของหญิงวัยแรกแย้ม

กองเรือหยุดลงโดยสมบูรณ์ จอดนิ่งดั่งริ้วผ้าขนานตามผืนทราย ทหารภายในพากันปีนออกมาเพื่อมุ่งหน้าเข้าสู่เขตน้ำตื้น รูปร่างและขนาดตัวหลากหลาย สีผิวเองก็แตกต่างกันไป นักรบคนหนึ่งร่างใหญ่ไว้เคราเพิ่ม เนื้อตัวเต็มไปด้วยแผลเป็น ส่วนอีกคนยังเด็กนัก ไม่มีร่องรอยของหมวดลี้กเส้นอยู่บนคาง เจ้ากวาดสายตามองรูปแกะสลักตรงหัวเรือทั้งโลมา เทพี กระทิง หรือแม้แต่ท่อนบนของหญิงนางหนึ่ง ใบเรือส่วนใหญ่นั้นมีสีขาว บ้างก็ย้อมเป็นสีแดงกับม่วง บางลำสภาพใหม่เอี่ยม ในขณะที่หลายลำก็มีสีหลุดลอกและรอยถลอก เจ้าเห็นเรือลำหนึ่งระบายภาพดวงตาประดับไว้สองข้าง รวากับผู้สร้างปรารถนาให้มันจ้องทะลุเข้าไปยังส่วนลึกในจิตใจของศัตรู

ชาวกรีกเองก็ไม่เคยนึกว่าตนจะต้องมาติดอยู่ที่ทรอยนานเกินกว่าหนึ่งฤดูกาลเลย

เจ้ามองนักรบนายหนึ่งกระโจนลงจากเรือของเทสซาลี ซึ่งนำพาผู้คนในแถบอ่าวเพกาเซียนมาร่วมสงคราม นักรบผู้นั้นมีผมหยิกยาวเคราสั้นตรง เขาลากเท้าผ่านฟองคลื่นใส ดูภาคภูมิใจมั่นใจว่าตนทำได้ทุกอย่าง เจ้าเห็นเฮคเตอร์เหวี่ยงหอกฆ่าเขาทิ้งก่อนที่นักรบผู้นั้นจะทันได้จับอาวุธเสียด้วยซ้ำ วงเลือดของศัตรูแผ่กระจาย ละลายรวมกับน้ำเค็ม ชาวกรีกขนเรียกเขาว่าเป็นทหารคนแรกที่ตายในสงครามกรุงทรอย

สงครามกรุงทรอย เจ้าซักสีหน้าบึ้งตึงเมื่อได้ยินชื่อนั้น กองทัพกรีกปักหลักกันรวดเร็วเหลือเกิน พวกเขาหลายคนอาศัยอยู่ติดทะเลคุ้นเคยกับการล่องเรือระยะไกลหรือการค้างแรมในที่ต่างถิ่น ไม่นานเหล่านักรบก็ตั้งกระโจมพร้อมจัดสรรอาณาเขตหลับนอนไว้เสร็จสรรพ

ทหารชั้นผู้น้อยจำต้องเอนกายบนพื้นดิน มีเพียงแผ่นหนังบาง ๆ รองอยู่ด้านล่าง ส่วนพวกแม่ทัพกับผู้นำจะได้เป็นเจ้าของกระท่อมซึ่งสร้างอยู่สูงขึ้นไป มีบันไดทำจากไม้ เติงผ้านุ่ม และที่ว่างกว้างขวางเพื่อเก็บทรัพย์สินสมบัติ

ผู้บุกรุกชาวกรีกถึงขั้นวางแผนสร้างกำแพงสูงขึ้นด้วย พวกเขาต้องการใช้รั้วกั้นเขตเส้นแบ่งเป็นพรมแดนแยกชาวทรอยออกจากกลุ่มของตน เสมือนว่าแผ่นดินนี้ไม่ใช่สิทธิสมบัติของทรอยมาตั้งแต่แรกก็ปานนั้น

ทรอยเองก็รีบส่งกองกำลังมาปกป้องเมืองเช่นกัน แต่ผ่านไปไม่นาน กษัตริย์แห่งไมซีนีก็รับสั่งให้กรบออกไปปล้นสะดมบ้านช่องของผู้คน ลามหนักถึงชุมชนข้างเคียง โดยเฉพาะพวกที่อาศัยอยู่ห่างจากกำแพงซึ่งเจ้ากับโพไซดอนเป็นคนสร้าง ชาวทรอยล้มตายแทบทุกวัน ท้ากรีกไม่ได้เพียงฆ่า แต่ยังขโมยเงินทอง ม้า วัว และผู้หญิง คล้ายกำลังบอกอยู่กลาย ๆ ว่าตนจะยิ่งแย่งยึดมากกว่าเดิมแน่ ตราบใดที่เฮเลนยังไม่กลับมาสู่อ้อมอกเมเนเลอสผู้เป็นสามีโดยชอบธรรม

น่าแปลกที่เจ้าไมเคยทอดทิ้งทรอย แรกทีเดียวก็คิดว่าไม่มีอะไรที่จะต้องไปข้องเกี่ยว แต่แล้วเจ้ากลับรู้ตัวทีละน้อยว่าตนเฝ้ามองชีวิตของพวกเขาอยู่ทุกเช้าค่ำ ผ่านไปไม่นานเจ้าก็เริ่มปรากฏกายในพระราชวัง ใช้ร่างแปลงต่อหน้าข้าราชการบริวาร แต่เลือกที่จะไม่ปิดบังตัวตนแท้จริงจากเฮคเตอร์และครอบครัวของเขา แม้จะยังรู้สึกฝาดขมอยู่บ้าง แต่ความคิดที่จะดำรงอยู่อย่างลึกลับและปฏิบัติต่อชาวทรอยเหมือนดังคนแปลกหน้าก็ค่อย ๆ เลือนหายไปทุกวัน

เฮคเตอร์มีน้องสาวและน้องชายมากมาย เจ้าแบ่งปันน้ำใจไปให้พวกเขาด้วย ในขณะที่ทั้งโอลิมปัสดีดัวออกหาก เทพอย่างเจ้ากลับคลุกคลี

อยู่กับมนุษย์ในกำแพง ลงจากสวรรค์มาสอนบรรดานักบวชหลวงใช้ธนู
ชี้แนะวิธีใช้สมุนไพรและรักษาบาดแผลให้เป็นครั้งคราว เจ้ารักษา
ระยะห่างไม่ได้เข้าร่วมในสนามรบก็จริง แต่ไม่ว่าจะมีอะไรที่เคยขวางกั้น
ระหว่างตัวเจ้ากับแฮคเตอร์ สิ่งนั้นก็คงไม่หลงเหลืออิทธิฤทธิ์ของมัน
อีกต่อไป

ไม่แน่ โชคชะตาอาจเห็นทั้งหมดนี้เป็นเพียงเรื่องชวนหัว
สงครามดำเนินต่อไปจนครบขวบปี หมุนเวียนซ้ำอยู่อย่างนั้น เมื่อรู้ตัว
อีกทีก็วนเกือบครบสิบรอบ เมืองทรอยเปลี่ยนแปลงไปมากเหลือเกิน
ผู้คนที่นี่ใช้ชีวิตท่ามกลางความหวาดกลัวและกองเพลิง พวกเขาไม่กล้า
แม้แต่จะออกมาเดินรับแสงตะวัน รอยยิ้มถูกลบเลือนจากใบหน้าจน
หมดสิ้น พิษพรณกับผลผลิตต่างๆ ของทรอยลดจำนวนลงเรื่อยๆ ไม่หยุด
หายนะแทรกซึมอยู่ในทุกเม็ดดิน ชาวทรอยพากันสวดภาวนา เสี่ยง
อ้อนวอนดั่งก้องทั่วโถงแห่งโอลิมปัสเหมือนคำกระซิบคอยตาม
หลอกหลอน อะธีน่ากับเฮราแก่งแย่งกันว่าไม่ได้ยิน ในเมื่อเจ้าชาย
คนเล็กทำผิดต่อเทพี นี่คือการราคาที่พวกเขาต้องจ่ายชดใช้

แฮคเตอร์เองก็ดูแปลกตาจากเมื่อก่อนเช่นกัน สิ่งแรกที่เจ้าสังเกต
คือใบหน้านาคมกริบ ตามด้วยนัยน์ตาสีเปลือกไม้ชวนฝันของเขา มันดู
เหน็ดเหนื่อยและอ่อนแรงลงทุกที คิ้วของแฮคเตอร์ขมวดเป็นปม
ก่อรอยย่นบนหน้าผากเมื่อเหล่าทหารเดินเข้ามารายงานสถานการณ์
ในสนามรบ เจ้าอดไม่ได้ที่จะรู้สึกว่ามีอะไรดีขึ้นเลย เขาเหมือน
ชายอับจนผู้หลงทาง กระนั้นก็ไม่ยอมพ่ายแพ้ แฮคเตอร์ยังคงเปี่ยมไปด้วย
ลิริแห่งเจ้าชาย เขาก้าวเดิน มองทางข้างหน้าอย่างมุ่งมั่น แผ่นหลังตั้งตรง
ไม่ขลาดเขลาหรือลังเล

ไม่ว่าแฮคเตอร์จะเคยเป็นใคร มีความชอบหรือโปรดปรานสิ่งใด

มาก่อน เมื่อสงครามบังเกิด เขาก็สูญเสียตัวตนส่วนนั้นไป มันร่อยหรอลงทีละน้อยจนหมดสิ้น เฮคเตอร์ถูกเปลี่ยนเป็นนักรบคนหนึ่งในสมรภูมิ ไม่มีอะไรเหลืออยู่นอกจากยศศักดิ์ของเจ้าชาย เกียรติของแม่ทัพ และจำนวนคร่าว ๆ ของศัตรูที่ถูกเขฆ่าตายในแต่ละวัน

เจ้าทราบอยู่ลึกซึ่งว่าเจ้าชายพยายามอย่างยิ่งที่จะซ่อนความสิ้นหวังในใจออกไปให้ไกลจากผู้คนรอบกาย แต่สำหรับเจ้าผู้เป็นเทพย่อมมองเห็นทุกสิ่ง แม้เขาจะถ่อมตัว เฮคเตอร์ก็ยังตระหนักเสมอว่าตนคือที่พึ่งสำคัญของชาวทรอย เมื่อมองภาพหายณะครั้งนี้ผ่านสายตามนุษย์ธรรมดาแล้ว เฮคเตอร์คงรู้สึกเหมือนแอตลาสยามแบกผืนนภาไว้บนบ่า เป็นความเหนื่อยยากแสนสาหัส ทั้งหนักหนาและกดดัน

โอรสองค์ใหม่แห่งทรอยไม่เคยได้ถือกำเนิด การณ์ปรากฏว่าพระนางแอนโดรมาคีมีลูกยาก แน่นอนละ ก็เฮราเกลียดคนทรอยในช่วงเดือนแรก ๆ หลังจากตกลงเป็นสามีภรรยา เฮคเตอร์กับแอนโดรมาคีหมั่นเพียรหลับนอนด้วยกันครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ก็ไม่บังเกิดผล พวกเขาจึงหยุดคาดหวัง คิดเอาว่านี่คือสิ่งที่โชคชะตาตัดสินใจ กลางเขมาควันของชากปรักหักพังเช่นนี้คงไม่มีใครอยากให้ลูกเกิดมาพบเจอความวุ่นวายอย่างไรเสีย เจ้ารู้ดีว่าคนทรอยนั้นเห็นแก่ตัว พวกเขาอยากให้เด็กทารกเป็นความหวัง เป็นผู้สืบทอดสายเลือดของตนเอง ทุกชีวิตในทรอยจะเคารพบูชาลูกของเฮคเตอร์ เด็กน้อยจะเติบโตและทำให้ชื่อของพวกเขาอยู่ยงคงกระพัน

เจ้าย่นจุมูรังเกียจ คนทรอยจะคอยรักและทะนุถนอมตามนั้นแน่ แต่จะทำก็ต่อเมื่อพระนางแอนโดรมาคีคลอดลูกเป็นชาย หากลูกที่เกิดเป็นหญิง ชาวเมืองคงไม่ลังเลที่จะกระชากตัวนางออกจากหัวอกมารดาแล้วโยนลงจากหน้าผากแห่งเมืองทรอย

เจ้าไม่เคยนึกมาก่อนว่าตนจะต้องเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในเรื่องนี้ ด้วย สิ่งที่เจ้าปรารถนามีเพียงเฝ้าดูและโปรยเศษความเห็นอกเห็นใจให้มนุษย์บ้างนานๆ ครั้ง เจ้าดีกับเฮคเตอร์มากกว่าใคร อวยพรและแอบคุ้มครองเขาเงียบๆ มาตลอดสิบปี ขณะที่เทพเจ้าบนโอลิมปัส จงชังกันรุนแรงขึ้นทุกวัน

เจ้าคิดว่าปล่อยไปเช่นนี้ย่อมดีอยู่แล้ว แต่คืนหนึ่ง แอนโดรมาคีเกิดป่วยหนักขึ้นมาเสียดื้อๆ นางนอนไม่หลับ และอาเจียนข้าซากจนไม่เหลือสิ่งใดอยู่ในท้องน้อยๆ นั้นเลย เฮคเตอร์วิ่งวนตามหอลวงจนทั่วพระราชวัง พวกเขาพูดกันว่าเลือดระดูของแอนโดรมาคีขาดช่วงหายไป เจ้ารู้ว่ามันหมายถึงสิ่งใด และต่อให้พยายามไม่ครุ่นคิด ก็ไม่ได้ทำให้ชีวิตน้อยๆ ที่กำลังก่อตัวกลับกลายเป็นเพียงเรื่องหลอกลวง

ทุกสิ่งดำเนินไปเงียบงัน จนกระทั่งถึงยามที่คนในวังกล่าวกันว่า พระนางแอนโดรมาคีตั้งครรรภ์ ท่ามกลางหมอกฝ้าพรำมัวของสงคราม

III

ฤดูกาลเปลี่ยนผัน คลื่นทะเลถดถอยพลันสาดซัดกลับเข้ามาใหม่ ผืนดินทรายซึ่งเคยอุดมไปด้วยพืชพรรณกลิ่นหอม พริบตาเดียวกลับแห้งแล้ง แตกระแหง โลกนั้นไม่มีใคร เวลานั้นพาให้ทุกอย่างหม่นเวียนเรื่อยไป กระนั้นเจ้าก็ยังเฝ้ามองเขาอยู่ดังเดิม

หน้าท้องของพระนางแอนโดรมาคีเติบโตใหญ่ขึ้นทุกวัน แรกทีเดียว นางเดินรำไม่ได้ ก่อนจะกลายเป็นขมตาหลับไม่ลง ตอนนี้อันโดรมาคี ขยับเท้าเดินแต่ละก้าวด้วยความยากลำบาก กระทั่งเก้าเดือนเคลื่อนผ่านพ้น หมอตำแยและหญิงแก่ที่เป็นคนรับใช้ถูกพระราชวังเรียกตัวมา ให้อยู่ไปหมด มันจะเกิดขึ้นในเร็วๆ นี้ เจ้าคิด หากไม่ใช่ตอนฟ้าสว่าง ก็เป็นตรงกลางระหว่างห้วงราตรี และแล้วในค่ำคืนหนึ่ง ขณะที่ทุกชีวิต กำลังหลับไหล ผุ่งแมลงตัวเล็กบินว่อน ใบต้นโอ๊คขยับตามสายลม เสียงกรีดร้องก็แผดดังแหวกอากาศขึ้นมา

เฮคเตอร์เป็นคนสุขุม พร้อมสงวนท่าทางอยู่เสมอ แต่ไม่ว่าใคร ก็คงหลุดหัวเราะหากได้เห็นสีหน้าเขาในยามนั้นเข้า อันโดรมาคีกำลังจะ

ให้กำเนิดบุตรหรือบุตรี ร่างกายนางเจ็บปวดจนลั่นเทา เม็ดเหงื่อผุดขึ้นบนหน้าผากงามหยดย้อย กำปั้นบอบบางยุตผ้าปูเตียงเอาไว้นั่น กลิ่นสมุนไพรลอยอบอวล หึงชราตมน้ำอุ่น เตรียม้ำมันมะกอกและกลีบดอกไม้เพื่อปรนนิบัตินางหลังคลอด เฮคเตอร์พยายามจะเข้าไปอยู่กับภรรยา แต่แม้กระทั่งบุรุษผู้มีชาติกำเนิดสูงส่งอย่างเขาก็ไม่ได้รับอนุญาตให้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความลับของสตรี

ทุกขณะก่อนคลอดคือช่วงเวลาศักดิ์สิทธิ์ คนรับใช้รายหนึ่งพาเฮคเตอร์ออกจากห้องไป โชคดีที่เจ้าชายยอมทำตามแต่โดยดี ไม่ต้องตั้งขอยุ่ต่อ ลึก ๆ แล้วเจ้าคิดว่าเขาคงทนเห็นหญิงที่รักทรมานทลายคล้ายโดนฉีกร่างออกเป็นชิ้น ๆ ไม่ได้ เฮคเตอร์กลับไปห้องประทับของตน เอาแต่เดินไปมาอยู่ตรงระเบียง เขาถอนหายใจ สองมืออยู่ไม่สุข ทั้งความหวังและความกลัวก่อตัวขึ้นในอก เจ้าเห็นเขาวางแขนลงบนราวหิน ยกมือขึ้นประสานนิ้วเข้าหากันแล้วแตะหน้าผาก เขาพิมพ์คำภาวนาถึงราชินีแห่งทวยเทพ ผู้ที่มีอำนาจเหนือความเป็นไปของหญิงทั้งปวง

เจ้าอยากบอกให้เฮคเตอร์ยอมรับเสียเถิดว่าจะไม่มีใครช่วยในเมื่อทุกคนรู้เรื่องที่ปารีสทำด้วยกันทั้งหมด โชคชะตาประกาศก้องเป็นเสียงแอบเปิ้ลสีทองร่วงหล่นบนพื้น มันกลิ้งขลุกลอยในความมืด เจ้าฝ่าเมฆหมอกสีเทาออกไปหาเขา ขยับตัวหนักหน่วงเหมือนแรงลมพัดกรโชก

“นี่โง่งมหรืออย่างไร เฮอร์จะไม่รับฟังเจ้า ปารีสเคยทำให้นางอับอายต่อหน้าทวยเทพทั้งโอลิมปัส”

เสียงของเจ้าก้องสะท้อนทั่วราตรี ไหล่เขากระตุกเบา ๆ เฌกเช่นอาการของมนุษย์เมื่อตกใจหรือหวาดหวั่น แต่ก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้นเอง เฮคเตอร์ได้ยืนทวงทำนองของสายพิณคลอมาตามลม และสัมผัสอุ่น

จากรัศมีแห่งบาร์มีเจ้าก็ส่องระยับอยู่ตามผิว ส่วนหนึ่งในใจเขารู้อยู่แล้วว่าเจ้าจะมา

เจ้าเปลี่ยนตัวเองให้ดูเป็นเทพน้อยลง ไม่มีประกายสีทอง หรือแสงแรงกล้าเกินกว่าดวงตามนุษย์จะมองได้ เฮคเตอร์จะโดนเผา เป็นจุนหากเขาเห็นร่างที่แท้จริงของเจ้าแม้แต่ชั่วอึดใจเดียว เจ้าวางเท้าลงบนพื้นระเบียง “หันมาได้แล้ว”

เฮคเตอร์ทำตามคำเจ้าบอก เขาค้อมศีรษะลงต่ำเพื่อแสดงความเคารพ “นายท่านอะพอลโล ข้าหาได้ตั้งใจรบกวนเวลาพักผ่อนของท่าน—”

“เช่นนั้นเจ้าก็ไม่ควรเอ่ยนามเทพีเสียตึกต้นป่านนี้ตั้งแต่แรก หากเฮราได้ยินเข้าจริง ๆ อะไรทำให้เจ้าคิดว่านางจะไม่ทำอันตรายใดๆ ต่อแอนโดรมาคี” เจ้าแทรกขึ้นกลางคันทั้งที่เขายังพูดไม่ทันจบดี “ข้าอยากเห็นหน้าเจ้า”

เฮคเตอร์เจียบไปครู่หนึ่งก่อนจะเงยศีรษะขึ้น ร่องรอยของความมหัศจรรย์ใจประดับอยู่ในดวงตาสีน้ำตาลคู่นั้น อีกฝ่ายเติบโตขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน เจ้าไม่ยากใช้คำว่าแก้ตัวลง เพราะนั่นหมายความว่าสักวันเขาจะต้องตาย หลายเดือนก่อนเฮคเตอร์ยังดูเยาว์วัยกว่านี้ สายตามนุษย์ด้วยกันอาจไม่ทันสังเกต แต่เจ้าเป็นเทพ และเทพย่อมมองเห็นอะไรต่อมิอะไรเสมอ ผู้คนเปรียบเหมือนดอกไม้เปราะบาง ชั่วขณะหนึ่งอาจแตกหน่อแบ่งบาน แต่ยังไม่ทันโรยก็เหี่ยวเฉา ร่วงโรย กลับไปเป็นส่วนหนึ่งของผืนดิน

“ลูกของเจ้ากำลังจะลืมหาคุณโลก ทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่าเป็นเรื่องน่ายินดี” เจ้ากล่าว เขาสูดหายใจเข้า “เหตุใดเจ้าถึงไม่มีความสุข”

เจ้ามองออกว่าเฮคเตอร์คิดจะเบี่ยงสายตาหนีไปทางอื่น แต่เขา

ตระหนักดีว่าตนไม่ควรขัดคำสั่งเทพ “ตอนนี้ไม่ใช่เวลาอันเหมาะสมที่จะ
เลี้ยงดูเด็กคนหนึ่งให้เติบโตใหญ่เลย นายท่าน”

เจ้ารู้ว่าอีกฝ่ายหมายถึงอะไร แต่ก็ยังอยากได้ยินเขาเล่าเรื่องราว
ทั้งหมดออกมาตรงๆ “ว่ามาสิ”

“เพราะสงครามย่ำแย่ลงทุกวัน” น้ำเสียงของเขาหม่นลงกะทันหัน
ช่างเป็นถ้อยคำน่าขยาด มีรสชาติฝาดขม เจ้านึกถึงพี่ชายต่างแม่ เทพแห่ง
สนามรบส่งกลิ่นเหม็นเน่าเหมือนสุนัขล่าเนื้อตัวแข็ง จินตนาการออก
ทันใดว่าแอรีสกำลังเผ้ารอตาเป็นมันให้ความขัดแย้งปะทุยิ่งยวด
ขึ้นอีก “เดิมทีทรอยไม่เคยมีปัญหาใดๆ พวกเราจัดข้าศึกด้วยตัวเอง
มาโดยตลอด แต่กองทัพกรีกมีเรือเป็นร้อยเป็นพันลำ บรรจุนคนอยู่ข้างใน
มากกว่านั้นเสียอีก ราชนินีปารีสลักตัวมา พวกเขายกได้นางคืน”

“น้องชายเจ้าเป็นเด็กไม่รู้จักโต” เจ้าพูด เฮคเตอร์รู้อยู่แล้ว
“เฮเลนอยู่ที่ไหน”

“ปารีสซ่อนนางไว้ในห้องของเขาตลอดขอรับ เราปล่อยให้เฮเลน
ปรากฏตัวต่อหน้าผู้คนไม่ได้ ชาวทรอยคงอยากเห็นนางตาย”

ความเจ็บโรยตัวลงมาท่ามกลางม่านฟ้าสีดำ เจ้าบอกให้เขา
ลุกขึ้นยืน แล้วเฮคเตอร์ก็เชื่อฟังตามนั้น เขาสูงกว่าทุกคนในครอบครัว
เฮคเตอร์สวมเสื้อสีเข้มด้วยยาวผ่าอก มีสายหนังรัดเอวหลวมๆ เขาเปื้อน
ไวก้านหลังศีรษะ หยิกและห้อยลงมามากล้ายเถาวัลย์ ทำให้เจ้านึกถึง
เกลียวคลื่นของลูจ โพไซดอนต้องไม่ชอบใจในสิ่งที่เจ้ากำลังจะกล่าว
แก่เขาต่อไปแน่

“โอลิมปัสกำลังแบ่งพรรคพวกออกเป็นสองฝั่ง เทพเจ้าบางองค์
อาจช่วยเหลือเจ้า หรือไม่ก็อาจปล่อยให้เจ้าตาย” เจ้าพูด มันเกิดขึ้นแล้ว
จริงๆ เหล่าทวยเทพกับเรื่องวุ่นวายบนยอดเขา เขารักกับอะธีนาเก็บ

ความขุ่นเคืองของพวกเขาวันนานเกินพอ เหล่าเทพีทนมองสนามรบต่อโดยไม่เข้ามาแทรกแซงไม่ว่างแล้ว ทั้งคู่ต้องการให้ทรอยถูกทำลายเดี๋ยวนี้ ส่วนซุสนั้นตาขาว บิดาเจ้าไม่กล้าสู้หน้าแม้แต่กรรยาและธิดาคนโปรด “ข้าเฝ้ามองทรอยมาเกือบสิบปี ที่ผ่านมามีเจ้าจัดการเรื่องกำลังพลได้ดี ทรอยอุดมสมบูรณ์กว่ากรีซ เรื่องอาหารไม่ควรจะเป็นปัญหา”

“ก่อนที่ชาวกรีกจะมา ข้าเร่งฝึกการรบให้ราษฎร กักตุนเสบียง และผลผลิตไว้ในขณะที่พวกเขายังทำได้ ข้าส่งตัวแทนทูตไปที่ดาร์ดาเนีย รวมถึงเมืองอื่นๆ ใกล้เคียงกับทรอย พวกเขาเป็นส่วนได้ส่วนเสียร่วมกัน และเป็นมิตรต่อเรา โชคดีที่หลายเมืองยื่นมือเข้าช่วย” เฮคเตอร์เสริมทันที ไม่จำเป็นต้องหยุดคิด รวบรวมเขาผ่านการไตร่ตรองเรื่องนี้มามากมายหลายหน ซึ่งก็จริง เมื่อมองลงมากลางศึก เจ้าไม่เคยเห็นเจ้าชายได้พักผ่อนเลย “พวกเราเป็นนักบุญประจำอยู่บนยอดปราการเสมอ ข้ามุ่งรักษาสวัสดิภาพของทุกคนเป็นสำคัญ เรากำลังเร่งรักษาคนเจ็บและสร้างที่พักอาศัยชั่วคราวให้คนที่หลบหนีมาจากเขตนอกกำแพง”

เฮคเตอร์ผู้นำสงสาร บิดาของเขาเปี่ยมล้นด้วยปัญญา แต่พระราชปรีธัมชราเกินไป น้องชายทั้งหลายก็พึ่งพาอะไรไม่ได้ แทบจะไร้ประโยชน์ เจ้าพินิจดูใบหน้ามนุษย์นั้น รู้สึกเวทนามารุนแรงเสียจนหัวใจอับเฉา เฮคเตอร์ต้องเป็นผู้นำ และนั่นไม่ใช่ความรับผิดชอบที่ใหญ่หลวงเกินไปสำหรับชายคนหนึ่งดอกหรือ มนุษย์ธรรมดาเช่นเขาต้องทำอะไรจึงจะปกป้องมงกุฎแห่งทรอยเอาไว้ได้เล่า

“ข้าจะอยู่กับเจ้าเอง ตลอดเวลาหลังจากนี้” เจ้าบอกเฮคเตอร์ไปเช่นนั้น ดวงตาของเขาเบิกกว้างเพราะความประหลาดใจ ประกายแห่งหวังส่องอยู่ภายในเหมือนแสงระยิบ เขาไม่รู้ว่าตนควรพูดอะไรตอบเจ้าดี

แต่แฮคเตอร์ขยับตัว หมายถึงก้มหมอบลงไปกับพื้น บางที่เขาอาจจะ
อยากจุมพิตบนหลังมือเจ้า หรือกอดแทบเท้าเจ้าแล้วร้องไห้คร่ำครวญ
เจ้าปาราม “ไม่ต้อง”

สายตาของแฮคเตอร์สบเข้ากับดวงเนตรสีทองของเจ้า “บอกข้าเกิด
นายท่าน ข้าควรตอบแทนความกรุณาที่เช่นไรจึงจะเหมาะสม พวกเรา
ชาวทรอยจะจัดการตามประสงค์ให้คู่ควรกับเกียรติยศขจรไกลของท่าน”

เจ้าเอียงศีรษะ บอกเขาว่าตามธรรมเนียมแล้วเทพต้องการ
เครื่องบวงสรวง เขาต้องล้มแม้วเนื้อดีที่สุดเท่าที่ทรอยมี รินเหล้าองุ่น
รสเยี่ยม แล้วจึงหานักดนตรีมาขับเพลงสรรเสริญเจ้าเสีย แฮคเตอร์
หมดสิ้นซึ่งหนทาง เทพจะคาดคั้นเอาสิ่งใดกับมนุษย์จนตรอกก็ย่อมได้
ทั้งนั้น แต่ทรอยกำลังตกที่นั่งลำบาก เจ้าไม่คิดจะเรียกร้องหรือกลั่นแกล้ง
เขาพวงศีรษะ แฮคเตอร์สุขุม เฝี่ยมเนื้อเฝี่ยมตัว สายลมพัดโดนโบหน้า
ด้านข้างของเจ้า เส้นผมสืออ่อนกับผ้าคลุมพลิวสยาย เขายังยืนอยู่ที่เดิม
แฮคเตอร์จะไม่ขยับเขยื้อนตัวจนกว่าเจ้าจะจากเขาไปก่อน

“ด้านนอกนี้อากาศเย็น แฮคเตอร์ ทำไมเจ้าไม่กลับเข้าไปหา
ลูกเมียข้างในเสียเล่า” เจ้าว่า

“ใช้ว่าเทพเจ้าบนโอลิมปัสทุกองค์จะเห็นด้วยกับท่าน” เจ้าชาย
ก้าวเท้าเข้ามา “เหตุใดท่านถึงช่วยพวกเรา ในขณะที่เทพและเทพีองค์อื่น
ทอดทิ้งทรอย”

คราวนี้กลับกลายเป็นเจ้าที่ไม่รู้จะตอบเช่นไรดี ครรลองความคิด
ไม่มีคำอธิบายให้เขาเลยเสียด้วยซ้ำ “ยังเร็วเกินไปสำหรับคำถามเช่นนั้น
ข้าจะบอกเจ้าเองเมื่อข้าต้องการ” เจ้ากล่าว เอื้อมมือแตะชายผ้าตน
“ไปได้แล้ว”

แฮคเตอร์แสดงท่าทางคล้ายกับว่าเขาอยากจะพูดต่อ แต่แล้วก็

ปิดปากเงียบ ชายหนุ่มค้อมศีรษะลง ก่อนที่เขาจะทันได้รู้ตัว เขาก็
กลับขึ้นมาอยู่ ณ ยอดเขาแห่งสวรรค์ สถานที่อันมีแต่ทวยเทพเท่านั้น
ที่คู่ควร

บนโอลิมปัส ครอบครัวของเจ้าต่างพากันหลับใหล ไม่มีใครใส่ใจ
เรื่องวุ่นวายในโลกมนุษย์และความทรمانที่พวกเขาต้องประสบพบเจอ
พื้นเย็นเฉียบใต้เท้าเจ้าช่างไร้สีสัน มันทำมาจากหินแสนอัปลักษณ์ และ
ชวนให้รู้สึกน่าระอาอย่างร้ายกาจเมื่อไม่มีเฮคเตอร์อยู่ข้างกาย

IV

พระนางแอนโดรมาคีมีพระประสูติกาลเป็นโอรส ต้องขอบคุณ
หมอต้าแยมมากฝีมือ ในที่สุดบุตรแห่งเฮคเตอร์ก็คลอดออกมาสู่โลกอัน
โหดร้ายอย่างปลอดภัย นางข้าหลวงทำความสะอาดร่างกายให้เด็กน้อย
กับพระมารดา แอนโดรมาคีพักผ่อนอยู่ครู่ใหญ่ กระทั่งเฮคเตอร์ได้รับ
อนุญาตให้เข้าไปภายใน ดวงตาของชายหนุ่มมีน้ำใสเอ่อคลอ มือเขาสั่น
ขณะที่ค่อยๆ เอื้อมไปอุ้มทารกตัวแดงๆ มากอดเอาไว้ในอ้อมแขน

เฮคเตอร์ใช้เวลาดูแลแอนโดรมาคีนานที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้
ทั้งพระราชวังรู้ข่าวโดยทั่วไไม่นาน เสียงร่ำลือซจรซายไปทั่วแผ่นดิน
ทรอย แม้กระทั่งชาวสวนนอกกำแพงหรือคนเลี้ยงแพะในป่าเขาก็ยัง
พูดกันหนาหู เฮคเตอร์รับมือกับสถานการณ์ได้ดี เขารู้ว่าตนจะ
รีดเลือดราชกุมารไม่ได้โดยเฉพาในช่วงระหว่างการรบราฆ่าฟันอย่างนี้
เฮคเตอร์จึงจัดพิธีเฉลิมฉลองทั้งหมดทิ้งเพื่อมิให้ชาวทรอยต้องฟุ้งเฟ้อ
ไปกับสิ่งไม่จำเป็น เจ้าชายองค์ใหม่จะเป็นคำอวยพรสำหรับทรอย หาใช้
ภาระอีกชั้นหนึ่งไม่

ผู้เดียวที่แฮคเตอร์พร้อมจะทุ่มกำลังทรัพย์ทั้งหมดให้กลับเป็นเจ้าชีวิตเบื้องบนย่อมต้องมาก่อน เขาไม่ใช่คนโง่ อึกฝ่ายเกรงกลัวเจ้ามากพอๆ กับที่เคารพเจ้า แฮคเตอร์ระวังตัว เพราะเมื่อใครคนหนึ่งได้รับความปรารถนาดีจากเทพเจ้า เขาก็ควรจะรอบคอบและทำทุกอย่างสุดความสามารถเพื่อมิให้ลาภนั้นล่อยหลุดมือไป ทั้งพูดจาสรรเสริญสร้างวิหารเียนยอ หรือแม้แต่ยอมให้เมืองทั้งเมืองเสี่ยงกับอารมณ์แปรปรวนของเจ้าก็ตาม

ชาวทรอยเองยังไม่กล้าขัดคำสั่ง พวกเขารู้ว่าเจ้าเป็นอย่างไร และปล่อยให้แฮคเตอร์ลงมือทำในสิ่งที่ต้องทำ

ราษฎรเมืองทรอยจึงล้มวัวนับร้อยตัวเป็นเครื่องสังเวยให้เจ้า ในเช้าวันแดดจ้า เลือดแดงฉานหยดจากแท่นบูชาลงมาเจ็มนองอยู่บนพื้น เสียงร้องระงมของสัตว์สี่ขาตั้งโหยหวน แฮคเตอร์เทเหล้าองุ่นลงดิน เขาภาวนาออกมาดังๆ เอ๋ยปากขอพละกำลังและความเป็นปึกแผ่นจากมือเจ้า ไม่ว่าชาวทรอยจะต้องเผชิญหน้ากับภัยอันตรายอย่างไร แฮคเตอร์ก็ปรารถนาให้ทุกคนมีแรงใจสู้กลับและพร้อมผ่านไปด้วยดี

กลิ่นเนื้อไหม้ลอยสูงถึงสวรรค์ แต่ปลายจมูกของเจ้าเสมือนรอยพิมพ์จากนิ้วมือแพรวเบา โอลิมปัสเป็นสถานที่แปลกประหลาด ต่อให้เจ้าอยู่ห่างจากแฮคเตอร์ออกไปเป็นวันๆ ก็ยังรู้สึกคล้ายกับมีเขาอยู่เคียงข้างเสมอ แฮคเตอร์วอนขอให้ลูกชายมีความสุข ประสบความสำเร็จและเติบโตสู่ชีวิตยืนยาว องค์รัชทายาทกล่าวชื่อเมืองทรอยอย่างทะนุถนอมราวกับเป็นสิ่งล้ำค่า

หยาดน้ำมันจากเนื้อวัวส่งเสียงเบาๆ เมื่อต้องเปลวร้อน เจ้าหลับตาลงอยู่กับเขาในใจว่าเจ้าจะพยายาม

คืนวันผ่านไปท่ามกลางเงามืดชวนเศร้าโศก ไม่มีมนุษย์คนใด
หายใจได้เต็มปอด เฮคเตอร์พบว่าวางแผนโจมตีได้ตอบชาวกรีกเรื่อยมา
เขารับฟังคำแนะนำจากขุนนางที่ปรึกษา ส่วนนักรบทยอยก็ร่วมใจทำตาม
คำสั่งกันเต็มฝีมือ เจ้าเฝ้าคูอยู่เหนือเมฆ รู้สึกประหลาดใจอยู่กลาย ๆ
ตามประสาเทพผู้ไม่เคยเสี่ยงลูกหลานด้วยตนเองมาก่อน เด็กมนุษย์
โตเร็วได้ถึงเพียงนี้เชียว

เฮคเตอร์วุ่นวายกับพระราชวังและการประชุมสภาอยู่เสมอ
ทั้งรายงานความเป็นไปวันต่อวัน พิจารณาหารือเรื่องต่างๆ หรือช่วย
เหล่านักรบแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เขาได้พบลูกเพียงตอนเข้ามาติดกับ
ยามบ่ายคล้อยเท่านั้น ส่วนใหญ่จะเป็นช่วงระหว่างที่แอนโดรมาคีไปสร่ง
พร้อมบรรดานางข้าหลวง เจ้าไม่ชอบใจกับเรื่องนี้เท่าไรนัก คงเพราะ
สงครามทำให้ได้เจอน้อยลงกระมัง

เฮคเตอร์อยู่ในห้องนอนตอนที่เจ้ากระโจนจากโอลิมปัสลงไปหา
สายลมเย็นพัดผ่านช่องประตูและหน้าต่าง ท่วงทำนองแห่งสายพิณ
ดังสะท้อนขึ้นไปถึงเพดาน กลิ่นหอมเกินกว่าทุกสิ่งที่มีมนุษย์เคยได้สูดดม
ฟุ้งรอบกาย เขารู้ตัวทันทีว่าเจ้ามาถึงแล้ว

เฮคเตอร์ค้อมตัวด้วยท่าทางนอบน้อม สองแขนโอบอุ้มเด็กน้อย
เพศชายอยู่แนบอก เขาดูสงบ เมื่อมีโอกาสถอยห่างจากสนามรบและ
ท้องพระโรง เฮคเตอร์ก็พอจะคลายปมขมึงเครียดในใจลงได้ เจ้าคลี่ยิ้ม
ทักทาย “เฮคเตอร์”

“นายท่าน” เขาตอบ ทารกตัวจ้อยเงยหน้าขึ้นมองเจ้า ดวงตากลมโต
กะพริบปริบ ๆ ด้วยแววสงสัย เฮคเตอร์พูดต่อ “เป็นเกียรติของข้าที่ท่าน
มาเยือนขอรับ”

“เข้ามาเพื่อจะคุยกับเจ้าเรื่องสงคราม แต่เอาไว้ก่อนก็ได้ ยินดีด้วย

ที่สมุตรชายเสียที” เจ้ากล่าว ใบหน้าของเขาฉายแววอ่อนโยนยิ่งกว่าเดิม เมื่อได้ยิน “ข้าเห็นว่าลูกเจ้าโตวันโตคืน”

เด็กชายพยายามยื่นแขนมาหาเจ้า แต่แฮคเตอร์กดมือเล็กข้างนั้นลง มนุษย์ไม่อาจแตะต้องเทพหากไม่ได้รับความยินยอม แม้จะเป็นทารกไร้เดียงสาที่ยังไม่รู้เรื่องอะไรก็ตามเกิด เจ้ามองเด็กน้อยตรงหน้า คางและจมูกดูเหมือนนางแอนโดรมาคี ส่วนปากและตาถอดแบบมาจากบิดาชัดเจน “เขาชื่ออะไร”

“ที่แรกข้าเรียกเขาว่าสคาแมนดริอัสซอร์บ ตั้งตามชื่อแม่น้ำของทรอย แต่ทุกคนต้องการให้เขาชื่ออัลไทยาแนกส์” แฮคเตอร์พูด ความภาคภูมิใจเจืออยู่ในน้ำเสียง ไม่ใช่ชื่อที่ไพเราะเท่าไรสำหรับเจ้า แต่ก็ไม่น่าเกลียดจนเกินไป อัลไทยาแนกส์แปลว่าผู้ปกครองบ้านเมือง เด็กคนนี้เป็นความหวังของชาวทรอย แฮคเตอร์เลือกจะขนานนามลูกชายตามสายธารสคาแมนเดอร์ เจ้าชายรู้ดีกว่าใครว่าการแบกรับชะตากรรมของบ้านเมืองนั้นหนักหนากด้น เด็กน้อยยังอายุไม่ครบขวบดี แต่กลับถูกยัดเยียดโชตรวน ตีตราแฉและขาด้วยพันธะหน้าที่ เจ้าส่งเสียงในลำคอ

แฮคเตอร์กล่าวเสริม “ข้าชอบชื่อหลังเหมือนกัน มันเริ่มต้นด้วยเสียงเดียวกับชื่อของท่าน เทพผู้เมตตา นำพาเกียรติยศและคำอวยพรมาให้เขา กับชื่อของแอนโดรมาคี มารดาผู้มอบชีวิตให้แก่เด็กชาย”

แม้จะยัมเพียงเล็กน้อย แต่เจ้าก็พึงพอใจกับสิ่งที่ชายหนุ่มพูด เจ้ากับแฮคเตอร์รู้จักกันและกันดีขึ้นมากเมื่อเทียบกับครั้งอดีต

“ดี” เจ้าว่า ผ่อนน้ำหนักตัวลงบนเท้าข้างหนึ่งพลางเลิควิว “ชาวทรอยเป็นอย่างไรบ้าง”

แฮคเตอร์ถอนหายใจ “เรากำลังทำทุกอย่างเท่าที่พอทำได้ตอนนี้

ขอรับนายท่าน ทหารหลายนายหวาดกลัวผู้นำของฝั่งชาวกรีกกัน...”
เด็กชายจับแก้มของเฮคเตอร์เข้าหีบ “พวกเขาร่างกายบึกบึน แข็งแกร่ง
ดั่งกระติ่งจากสวรรค์ ผู้คนถึงกับบอกว่าพวกนั้นป่าเถื่อน ทำลายทุกอย่าง
ที่ขวางหน้า นี่คือเรื่องหลักที่ข้ากังวล”

“อืม ข้าจะคอยจับตาดู” เจ้าจดจำคำเขาเอาไว้ บนโอลิมปัสอาจ
กำลังกระซิบกระซาบเกี่ยวกับชาวกรีกเหล่านี้อยู่พอดีเลยก็ได้ กองทัพ
ฝั่งตรงข้ามเต็มไปด้วยลูกครึ่งเทพและมนุษย์ผู้มากความสามารถพิเศษ
พวกที่เกิดมาในต้นตระกูลสูงส่ง ประเสริฐกว่าทุกคนรอบข้าง เจ้าหันไปหา
อัสไทยาแนกส์ ซุสบ่มเพาะนิสัยเกลียดชังเด็กในตัวเจ้ามานานเหลือเกิน
แต่ลูกของเฮคเตอร์คนนี้นับว่ายังพอรับมือไหว เจ้าลูบหัวกลม ๆ ของ
เด็กชาย “โอ—”

ประตูห้องเปิดออกพร้อมเสียงบานไม้ลั่น แอนโดรมาคีทั้ง นาง
ข้าหลวงไว้ข้างนอกแล้วเดินเข้ามา นางแก้มตัวลงบ้าง แต่งงดงามยิ่งกว่าเก่า
แอนโดรมาคีสวมชุดกระโปรงยาวสีสวย ขั้วผิวเข้มให้ฉนวนเย็น ดวงตา
ของนางกะพริบคล้ายนกน้อยในรัง เจ้าหญิงย่อตัวลงเพื่อแสดงความเคารพ
ต่อเจ้า “นายท่านอะพอลโล”

เจ้าพยักหน้าแทนคำตอบ ก่อนจะหยิบมะเดื่อลูกหนึ่งขึ้นมาจาก
ชามบนโต๊ะของเฮคเตอร์ สับดัดข้อมือ พลันเปลี่ยนผลไม้ให้กลายเป็นวัตถุ
แวววาวเสมือนเวทมนตร์เล็กๆ ให้เด็กชายได้รับชม ผลมะเดื่อปรากฏตัว
สลัดไปมาในมือเจ้า เสร็จแล้วเจ้าจึงยื่นให้เฮคเตอร์ถือไว้แทน อัสไทยาแนกส์
หัวเราะร่วน

“ข้าจะมาใหม่วันหลัง เจ้าต้องปล่อยให้ลูกได้เล่นเยอะ ๆ ด้วย
เฮคเตอร์ ข้ามีช่วงเวลาให้เป็นทารกได้แค่สัปดาห์ก่อนจะเข้าสู่วัยรุ่น เชื่อสิว่า
ไม่น่าอภิมรณเลย” เจ้าพูดทั้งทำ “ลาก่อน เจ้าตัวเล็ก อย่าสร้างปัญหา

ให้พ่อเจ้ามากนัก ข้าได้ยินเสียงเจ้าร้องดังไปถึงโอลิมปัสโน่น”

เจ้าสะบัดชายผ้าคลุมแล้วอันตรธานหาย เหล่าเทพและเทพีกำลังถกเถียงกันบนยอดภูเขาน่าทึ่ง รุ่งเส้นจางทอดตัวโค้งอยู่เหนือบ่อน้ำพุวิหารของเทพเบื่องบนไม่มีเสียงนกเจื้อยแจ้ว เจ้าเอนตัวลงอิงเบาะนุ่มประจำกาย ก่อนหญิงรับใช้ประติษฐ์ของเฮเฟสตุสจะนำเอาพิณคู่ใจมาให้เล่นดนตรีคือหน้าที่หลัก ทุกคนรู้ทั่วกันว่าเจ้าทำได้ดีกว่าใคร เจ้าเกลี้ยผมออกจากใบหน้าแล้วเริ่มบรรเลง

“อยู่เฝ้าเอง” ใครสักคนทักขึ้น เจ้าหยุดนิ้ว เมื่อเงยขึ้นมองก็พบว่า เป็นอาร์เทมิส นางพรานเดินเข้ามาเฝ้าบังน รวากับล่องหน แล้วพลันปรากฏกายขึ้นอย่างโรยาร่างนั้น อาร์เทมิสขมวดคิ้ว ริมฝีปากรูปเดียวกับเจ้า บิดลง “โอลิมปัสช่างวุ่นวาย”

“มีวันไหนที่พวกเราไม่รังควาญกันด้วยหรือ” เจ้าเอ่ยตอบพี่สาวฝาแฝด “ข้าเน่กว่าเจ้าออกไปเดินป่านานแล้ว”

“กำลังจะไป อยู่ข้างนอกนานๆ ตกตึกเมื่อไร ข้าจะได้ไม่ต้องเห็นดาวโอโรออนขึ้นมา...” อาร์เทมิสเสียงอ่อนลง นางกำลังพูดถึงแสงวับวาวบนฟากฟ้า เจ้าไม่ได้ตอบอะไร “อะธินาอยากรู้เจียนตายว่าข้าจะเลือกข้างไหนในสงคราม อุตส่าห์เสี่ยงมาได้ตั้งหลายปี ข้าไม่ได้สนใจพวกทรอยด้วยซ้ำ ข้าจึงตอบนางไปว่าฝ่ายใดก็ตามที่เจ้าเลือก ข้าจะเอาด้วย”

“โอเอ๋ย ท่านพี่” เจ้าหยอก ปกติเจ้าเรียกนางว่าอาร์เทมิส “รู้แล้วว่าเจ้ารักข้าเสียจนทนเก็บซ่อนไว้ไม่ไหว”

“เจียบเถิด” อาร์เทมิสปิดปาก นางยื่นมือมายึดผมของเจ้า แต่ก็โดนบัตออกเบาๆ นางเบี่ยงคันธนูที่ตนสะพายอยู่ไปด้านหลัง “ข้าเห็นเจ้าอยู่กับเจ้าชายเมืองทรอย สนิทกันหรือ เจ้าเลือกช่วยเหลือเขาเพราะกำแพงที่เจ้าเคยสร้าง อย่างนั้นใช่ไหม”

V

แม้จะผ่านมาถึงสิบปี กองเรือของชาวกรีกก็ยังคงเป็นกระบวนทัพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่มนุษย์เคยพบเจอ

เรือไม้เพรียวลมหลายลำจอดเรียงอยู่ตำแหน่งเดิม บ้างก็สลับกันแล่นออกไปปล้นสะดมหัวเมืองข้างเคียงเพื่อยึดเอาเสบียงมาเก็บสะสม พวกเขาสร้างกระท่อมกับกระโจมเพิ่มขึ้นอีก พรวนดินพะปะปลูกด้วยตัวเอง นักรบบางรายถึงขั้นตกลงมีบุตรและก่อร่างสร้างครอบครัวขึ้นกับหญิงเชลย ชาวกรีกยังคงยึดครอง สุบกินเลือดเนื้อประหนึ่งผืนดินทรายเป็นของตนเอง

เจ้าเหลือบมองผู้บุกรุกจากแดนไกลด้วยสายตารังเกียจ แล้วก็นึกย้อนกลับไปถึงวันที่พวกเขาทะเลาะกัน

เริ่มจากเมื่ออะกาเมมนอนจับตัวเด็กสาวคนหนึ่งมาเป็นเชลย นางชื่อว่าไครซีอิส เป็นธิดาแห่งนักบวชประจำวิหารของเจ้า พอรู้ว่าลูกถูกพรากไป บิดาของไครซีอิสก็ยกมือขึ้นภาวนาเพรียกหาด้วยความเศร้า เสียใจทั้งหมดที่มี เทพอะพอลโลผู้ยิ่งใหญ่ ชายชรากล่าว เสียงแห่ง

แต่กระแง โปรดปกป้องใครซื้อสจากขายเถื่อนเหล่านั้นด้วย ลูกคือ ทั้งชีวิตและจิตใจของข้า นางเป็นเด็กดีต่อท่านเสมอมาไม่ใช่หรือ

แม้ใครซื้อสจะหายไปจริง ๆ เจ้าก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไร โชคชะตา ทำให้นางเกิดมาเป็นมนุษย์เพศหญิง อย่างไรสักวันก็จะต้องเผชิญเรื่อง เลวร้ายในชีวิตเข้าจนได้ เหตุใดจึงไม่กัณฑ์ทนไปตั้งแต่ตอนนี้อยู่แล้ว แต่ใครซื้อสโอบกอดซื้อเสียงของเจ้าไว้ในมือ หากเมินเฉย ผู้คนจะ คิดว่าเทพเจ้านั้นไร้ค่า พวกเขาจะไม่หันมาพึ่งพาอำนาจศักดิ์สิทธิ์อีก ต่อไป เจ้าจึงอวยพรชายชรา พร้อมบอกให้เขาเดินทางไปหาพระราชา อะกาเมมนอน อนุญาตให้บิดาของใครซื้อสอ้างชื่อเทพอะพอลโลเพื่อ ขอตัวลูกสาวคืน อีกฝ่ายจะไม่ขัดขืนหากเห็นว่าทั้งหมดนี้เป็นคำสั่งจาก เทพโอลิมปัส เรื่องคงจบลงด้วยดี แต่แล้วอะกาเมมนอนก็ปฏิเสธ กษัตริย์ ร่างใหญ่ขับไล่ชายชราด้วยกิริยาโหดเหี้ยม ชูจะทุบตีเขาบ้าง จับเขา ไปเป็นทาสบ้าง เจ้าเห็นอะกาเมมนอนบัดมือด้วยท่าทางไม่ใส่ใจราวกับ จะพูดว่าอะพอลโลจะทำอะไรได้

ความโกรธฟุ้งปะทุในตัวเจ้าเหมือนตะกอนฟุ้งกันแม่น้ำ ชายชรา ไม่จำเป็นต้องร้องขอให้เจ้าลงโทษชาวกรีก เรื่องนั้นเจ้าจัดการด้วยตัวเอง ทันที เจ้าคว้าคันธนูขึ้นมานำยิง ลูกศรมากมายแล่นผ่านฟ้าเหมือน ห่าฝน ตกลงบนกระโจมและกระท่อม ตำแหน่งใดที่ปลายศรแหลมคม ของเจ้าจับต้อง พื้นที่ตรงนั้นจะบังเกิดคำสาปเหม็นเน่า มนุษย์รู้จักมันดี พวกเขาอยู่กับภัยร้ายนี้มาแล้วนักต่อนัก กระนั้นพวกเขาก็ไม่เคยจดจำ

อะกาเมมนอนเป็นคนหยิ่งจองหอง เขาสะเพร่าจนลืมนึกไปว่า เจ้าเป็นเทพแห่งโรคระบาดด้วยเหมือนกัน

ชาวกรีกล้มป่วยและขาดใจตายกันรวดเร็วเหลือเกิน โรคระบาด แพร่กระจายไปทุกที่ เจ้าจับมันใส่ลงไปในแหล่งน้ำสะอาด แอบซ่อนมัน

ไว้ในเสียงโอจาาม โรคภัยของเจ้าติดต่อย่ายายนัก ขอแค่ันกรบคนหนึ่ง สัมผัสกับันกรบอีกคนก็เพียงพอ เจ้าเห็นอะกาเมมนอนนั้งกุมศึระะอยู่ใน กระตอมของตน เขาเก็บตัวเพราะหวังสวัสดิภาพตนเอง ทั้งอีกใจก็ยัง ไม่กล้าออกไปสู้หน้าใคร นี่เป็นแค่เศษเสี้ยวเล็ก ๆ จากความสามารถ ทั้งหมดที่เจ้ามี

นับว่ากองทัพรักโซคติ ระหว่างการประชุมของเหล่าแม่ทัพ จู่ ๆ ชายหนุ่มคนหนึ่งก็กล้าลุกขึ้นยืนต่อหน้ากษัตริย์อะกาเมมนอน ซึ่ให้ เห็น ว่าพระราชาทำอะไรผิด พลงแนะนำให้รับ ๆ พาใครซื่อสกลับไปคืน พร้อมหาเครื่องบูชามาขอมาเทพอะพอลโลเสี่ย เจ้าเซิตปลายคางขึ้น อย่างภาคภูมิ อะกาเมมนอนปล่อยให้กำลังทหารของตัวเองตายไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ไม่ได้ แต่เขาก็จะไม่ทำตามคำสั่งใครง่าย ๆ อีกเช่นกัน พระราชา ตัวเชื่องพ่นลมออกจมูก ใบหน้ายับยู่ยี่เพราะความขุ่นเคืองในขณะที่ เขาก้าวเท้าพาใครซื่อสไปพบกับชายชรา อะกาเมมนอนไม่ยอมปล่อยให้ เรื่องจบลง เขาต้องการใครสักคนมาเป็นสนามรองรับความอับอาย ของตนแทน

กษัตริย์ไมซีนีจึงหันไปหาชายหนุ่มคนที่บอกให้เขาละมือจาก ใครซื่อส ก่อนจะออกคำสั่งว่า “ในเมื่อตอนนี้ทรัพย์สินที่ข้าได้มาจาก สงครามหลุดลอยไปแล้ว อะคิลลิส ข้าจะยึดเอารางวัลของเจ้าเสีย”

นั่นกระไร สาเหตุที่ผู้นำทั้งสองของชาวกรีกเริ่มผิดใจกันเอง รางวัลจากสงครามของอะคิลลิสคือเชลยสาวนามบริเซอิด อะกาเมมนอน ยกความอาวุโสและสถานะอันสูงกว่าขึ้นอ้าง เขาโหมนางไปต่อหน้าต่อตา ทุกคนในที่ประชุม อะคิลลิสรู้สึกเหมือนถูกเหยียบลงบนใบหน้า เหมือน ถูกผูกเข้ากับรถศึกแล้วลากประจานรอบกำแพง นักรบผู้ยิ่งใหญ่อย่างเขา จึงปฏิเสธที่จะสู้เพื่อศักดิ์ศรีของอะกาเมมนอนต่อไป อะคิลลิสซังตัวเอง

อยู่ในกระท่อม โมโหพิศพัตรวกับเด็ก ๆ เขาตั้งใจจะแสดงให้ชาวกรีกเห็นว่า กษัตริย์ไมซีนีเพิ่งทำเรื่องผิดพลาดร้ายแรงที่สุดในชีวิต สิ่งนี้ให้อภัยไม่ได้ เสียยิ่งกว่าวันที่อะคาเมมอนเกิดมา

เจ้ารู้ว่าหน้าประวัติศาสตร์จะบันทึกเหตุการณ์ทั้งหมดไว้ว่า อย่างไร ชายสองคนวิวาทกันเพราะผู้หญิง ตำนานจะเล่ากันว่าอะคิลลิส ตกหลุมรักและห่วงใยบริเซอัส เขียนไว้แม้กระทั่งว่าเขามาดหมาย จะแต่งงานกับนาง ซึ่งไม่ใช่อะไรมากไปกว่านิทานสำหรับเด็ก เจ้าเห็นแวว บนใบหน้างดงามของเขา ชัดเจนกว่าทั้งอะคิลลิสและอะคาเมมอนนั้น ไม่มีใครรักบริเซอัสสักคน หญิงสาวเปรียบเสมือนรางวัลสำหรับอะคิลลิส เพราะเขาฆ่าครอบครัวของนางและลักนางไว้เป็นทรัพย์สิน บริเซอัสจึงมีฐานะไม่ต่างจากหม้อสามขาหรือแจกันทองคำ หลบซ่อนอยู่เงียบงัน ก่อนจะโดนอะคิลลิสเก็บกลับมา

อย่างไรเสีย ก็ไม่เคยมีมนุษย์คนใดสำคัญมากพอให้ก่อสงคราม เพื่อแย่งชิง

ผู้นำทัพกรีกปล่อยอะคิลลิสนั่งจมโทะสะอยู่ตามลำพัง พวกเขา ผลัดกันแวะเวียนเข้ามาพูดหวานล่อม ทำอย่างไรก็ได้ไม่ให้ชายหนุ่มละทิ้ง สนามรบแล้วแล่นเรือกลับเมืองเกิด แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่บังเกิดผล เพราะอะคาเมมอนยังไม่ยอมกล่าวคำขอโทษ ระหว่างนั้นทุกคนจึง จำต้องจับอาวุธสู้ต่อไปโดยไม่มีอะคิลลิส

แม้ทัพกรีกแตกคอง ยังผสมโรงเข้ากับไฟโทะสะบนยอดเขาโอลิมปัส บัดนี้อะธีนาเดินเข้ามาหาเจ้า ฝ่าเท้ามันคงราวกับผ่านการคิดคำนวณ มาแล้วทุกอย่างก้าว นางชี้นิ้วไปยังนักรบนายหนึ่งผู้มีดวงหน้าเศร้าโศก แลคล้ายสุนัขจิ้งจอก ดวงตาของพี่สาวส่องระยับด้วยความจองหอง

“ถูกใจอะไรเชา” เจ้าถาม

“เขาชื่อโอดิสซียุส บุตรแห่งเลเออร์ทัส เดินทางมาไกลจากอิธากา เป็นมนุษย์ผู้ทรงปัญญาที่สุดของยุคสมัย ไหวพริบกับกลอุบายแหลมคม ยากจะหาใครเปรียบ” อะธีนาพูด น้ำเสียงของนางฟังดูคล้ายมารดา ยามชื่นชมบุตรคนแรก “วีรบุรุษในความดูแลของข้า”

เจ้าพ่นหัวเราะเบาๆ “จะคอยมองไว้ก็แล้วกัน เกิดเขาทำพลาด เมื่อไร ข้าจะตามไปเยาะเย้ยเจ้า”

“อะพอลโล” อะธีนาจริงจังอยู่เสมอ เจ้าคิดมาตลอดว่านางนั้น น่าเบื่อเหลือแสน “ข้าเคยบอกให้เจ้าเลือกฝั่ง และจงเลือกอย่างคน ขาญฉลาดเขาทำกัน ตอนนั้นถึงเวลาต้องลงมือแล้ว กองทัพกรีกมีแต่กษัตริย์ ผู้ยิ่งใหญ่ ขุนนางกับผู้ส่งสารเป็นมันสมองอันหลักแหลม พวกเขามี รัชทายาทจากเกาะครีต ถือครองเหล่านักรบนำเกรงขามชนิดที่ไม่เคยมี มาก่อนเลยในอดีต”

อะธีนาเงยบลงไปชั่วขณะ นางสูดลมหายใจ “ชาวกรีกมีอะคิลลิส”

“คนนั้นนะคอยดูพิเศษหน่อย” เจ้าเลิกคิ้ว

“เขาคือเจ้าชายจากไทอา โอรัสเพียงคนเดียวของกษัตริย์เปเลอุส กับพรายทะเลเธทีส” นางว่า “เราเคยไปร่วมงานสมรสของพวกเขาเมื่อราวๆ ยี่สิบแปดปีก่อน คุณนั้น”

อะธีนาผายมือไปทางอะคิลลิสหน้ากระท่อม เส้นผมของเขา ส่องประกายทองสลวย ส่วนดวงตาสีเขียวใสดังทะเลเอเจียน อะคิลลิส กำลังนั่งติดพิณ ข้างๆ กันมีชายคนหนึ่ง ท่าทางจะอายุมากกว่า ผมกับผิว สีเข้มละเอียด พี่สาวของเจ้าเล่าให้ฟังว่าเขาชื่อพาโตรคลัส เป็นทั้ง เพื่อนสมัยเด็กและคนรักของอะคิลลิส นางพูดต่อไปไม่หยุด ได้ความว่า อะคิลลิสเดินทางมายังทรอยพร้อมคำทำนายติดตัว เขาเลือกได้ว่า จะใช้ชีวิตต่อไปอย่างสงบแล้วแก่ตายโดยไม่มีใครจดจำ หรือมาถูกฆ่า

ในสงครามทรอย แต่ชื่อเสียงเรียงนามจะคงอยู่ชั่ววันรันดร์ เจ้าไม่แปลกใจ
ที่อะคิลลิสเลือกอย่างหลัง

“พวกเง่าอีกคน” เจ้ากล่าว

“อะคิลลิสเกิดมาพร้อมฝีมือแว่วองไว เขารู้วิธีเล่นดนตรี และ
เก่งกาจเหนือทุกคนในการต่อสู้ทุกรูปแบบ” อะธีน่าว่า “อะคิลลิสเป็น
คนโปรดของเจ้าได้ หรือจะเป็นคนที่เจ้ารังเกียจที่สุดก็ยอมได้อีกเช่นกัน
ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าต้องการสิ่งใด”

เจ้ามองหนุ่มผมทองอีกครั้ง ทั้งรูปลักษณ์และความสามารถเขา
คล้ายคลึงกับเจ้ามากจนชักรำคาญใจ เจ้ากลอกตาแล้วหันตัวเดินหนี
แต่ละก้าวพาผ้าคลุมยาวลากบนพื้นหินเย็น

“หนนั้นชายหนุ่มดอกไม้ของเจ้าก็เป็นชาวสปาร์ตา—” เทพีว่า
เจ้าส่งเสียงในลำคอเป็นการตบตออย่างหยาบคาย

“จะมานูนายอะไรกับข้าตอนนี้เล่า ท่านพี่” เจ้าพูด “เจ้าแค่จะขอ
ให้ข้าช่วยเพราะอะคิลลิสไม่ยอมสู้ คิดอยากจะหนีข้าไปอยู่ฝั่งไหน
ก็ได้หรือ ง่ายตายขนาดนั้นเชียว”

อะธีนาร้องเรียกตามหลัง นางใช้น้ำเสียงเข้มงวดราวกับตั้งใจจะ
ปรามเจ้าลง เทพีไม่ชอบที่เจ้าพูดเหมือนกับว่านางต้องการความช่วยเหลือ
จากเทพผู้น้องแสนต่ำต้อย “อย่าบอกเสียว่าเจ้ามีดบาดจนเลือกข้าง
ชาวทรอยไปแล้วจริง ๆ ทั้งหมดนี้แลกกับการที่เจ้าจะได้หลับนอนกับ
เจ้าชายของพวกเขาหรือ เจ้าจะได้ฮั่นฮอนให้เขาปรนเปรอเจ้าเนกเช่น
หมาน่าสมเพศตัวหนึ่ง!”

เจ้าหันกลับมาจับพลัน แก้มทั้งสองร้อนแสบ “อย่าพูดถึงข้า
กับเฮคเตอร์แบบนี้”

“หากไม่จริงก็ปฏิเสธเสียสิ น้องข้า” อีกฝ่ายเหยียดริมฝีปากเป็น

เส้นตรง คำพูดนางฟ้งคล้ายอสุรกายซิลลาคำรามกรโหก “แล้วมาดูกัน ว่าเลือดจะไหลออกจากจมูกสวย ๆ ของเจ้าอีกหรือเปล่า”

เทพีองค์นี้ทำให้เจ้าปวดศีรษะขึ้นมา เจ้าไม่อยากจะเสียเวลาต่อล้อ ต่อเถียงกับนาง “...ไปพาล่าให้ซุสฟ้งแทนเถิด อะธินา” เจ้ากล่าว “เสียงเจ้า อับลัษณ์ แสบหูซ้ำ ท่านพ่อคงเป็นคนเดียวที่ทนไหว”

ดวงตาสีเทาของนางฉาบประกายเหี้ยมดหยาบ อะธินารู้ว่าใน สถานการณ์เช่นนี้ควรทำเช่นไร เทพีแห่งปัญญาขยับตัวกระแทกสั้นเท้า ก่อนจะก้าวเดินออกไป ชุตเกราะกระทบกันเสียงดังก้องทั่วบริเวณ

เจ้าระบายนมหายใจ เมื่อมองลงไปยังโลกมนุษย์ก็เห็นนักรบ ชาวกรีกกระจัดกระจายอยู่บนชายหาดและท้องทุ่ง พวกเขาเริ่มปล้นสะดม กันอีกหนหนึ่งแล้ว แม้จะไม่โหดเหี้ยมเท่าครั้งก่อน ๆ เพราะคราวนี้ไม่มี อะคิลลิสคอยควมมำน่า บ้านเรือนก็ยังลุกเป็นไฟ ชาวเมืองกรีตร้อง ขว่นขนพองสยองเกล้า ไม่นานก็จะล่มสลาย เหลือเพียงเศษเก้าถ่านของ ชากปรั๊กหักพัง

วิหารบนโอลิมปัสเร็นอยู่ในหมู่เมฆ เจ้าลงจากสวรรค์ไปยัง พระราชวังเมืองทรอยระหว่างที่ไม่มีเทพเจ้าองค์ใดผ่านมาเห็น พื้นหิน ไม่อบอุ่นเหมือนเคยเมื่อปลายเท้านัมพัส เสาสูงตั้งเรียงอยู่ด้านขวา ถัดไปข้าง ๆ เป็นพื้นที่สำหรับผู้อยู่อาศัย เสียงเฮคเตอร์ดังแว่วมาจาก หลังประตูบานหนึ่ง ฟังคล้ายเขากำลังมีปากเสียงกับใครสักคน เจ้าเลือก เก็บวจาเงียบแล้วเงี่ยหูฟัง

“ข้าไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเฮเลนแต่งงานแล้ว เฮคเตอร์ อะโพรไดทีไม่ได้ บอกข้า!” เสียงของปารีสดังแทรกขึ้นมา “นางบอกเพียงแต่ว่าอยากให้

ข้ามอบแอปเปิ้ล—”

“หยุดพูดเรื่องแอปเปิ้ลเสียที เจ้าคงเลือกเทพีเฮราหรืออะธีนาไปแล้ว หากเจ้าใส่ใจในอนาคตของทรอยจริงๆ เจ้าควรจะช่วยพวกเรา!” เฮกเตอร์คำราม “เจ้าคิดว่าทุกคนจะได้อะไรจากสงครามกันแน่ มือที่เปื้อนเลือดไม่มีวันสวยงาม มันจะทำให้เจ้ากลายเป็นนักฆ่า มันจะติดตัวไปจนวันที่เจ้าตาย!”

คำพูดขาดหายไปในช่วงเวลาสั้นๆ ราวกับคนทั้งคู่ต้องการพักหายใจ

เฮกเตอร์เอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง หนนี้เขาลดระดับเสียงลง “ชาวทรอยจะไม่ให้อภัยเจ้า”

“ข้าไม่จำเป็นต้องรอพวกเขาให้อภัย” ปา里斯ตอบ

เจ้าคิดว่าจะได้ยินอะไรคล้ายๆ กับข้าอยากจะทำสงครามกับใครสักคน ข้าสมควรได้อยู่กับลูกเมียอย่างสงบ ท่านพ่อของท่านแม่ก็ต้องการพักผ่อน พวกเราไม่เคยฝืนฝืนถึงการต่อสู้! แต่เฮกเตอร์ประหยัดถ้อยคำกว่านั้นมากนัก เขาสวนกลับเพียงคำว่า “มันไม่ใช่เรื่องของเจ้าคนเดียวอีกต่อไปแล้ว”

เจ้าชายองค์เล็กพูดเบาๆ “...แต่ข้ารักเฮเลน”

เจ้าได้ยินเฮกเตอร์แค้นหัวเราะ “เจ้ามีศรัทธาอยู่แล้วด้วยซ้ำ พรายภูเขานางนั้นนะ”

“พอเป็นเฮเลน ทุกอย่างมันต่างออกไป ท่านพี่ นางทำให้ชีวิตข้ากลายเป็นช่วงเวลาพิเศษ—”

“ไม่หรอก เจ้าไม่ได้รักนาง สำหรับเจ้า เฮเลนเป็นแค่เครื่องทองชิ้นหนึ่งให้เจ้าเก็บสะสม แค่อ้อยสัณฐานให้เจ้าได้ลองสวมใส่ โชคดีเท่าไรแล้วที่ชาวทรอยมีเมตตา ไม่อย่างนั้นพวกเขาคงรุมขว้างหินใส่เจ้า

จนตาย” เฮคเตอร์กล่าว เสียงฝีเท้าดังขึ้น “ครอบครัวนี้จะมีก็แต่ผู้คนที่รู้จักผิดชอบชั่วดี เจ้าไม่เหมือนเรา ปารีส เจ้าเกิดมาเพื่อสร้างแต่ปัญหา ท่านแม่ไม่น่าปล่อยให้เจ้ามีโอกาสล้มเหลว!”

“ข้าอาจจะไม่ได้อยากอยู่กับพวกท่านเลยก็ได้ ข้าอาจจะไม่ได้อยากกลับมาเลยด้วยซ้ำ! แต่ท่านรู้ไหมว่าทำไมข้าถึงเสนอหน้ากลับมา” หนนี้ปารีสได้ตอบ “เพราะข้ามันโง่เองที่หลงคิดไปว่าพวกท่านจะยอมรับข้า!”

เฮคเตอร์พูด “เจ้ามันไม่รู้อะไร—”

“แล้วมีสิ่งใดให้ข้ารู้บ้างล่ะ! ท่านต่างหากที่ไม่เคยบอกอะไรข้าเลย ท่านพี่ ข้าไม่เคยรู้สึกว่ารอยเป็นเหมือนบ้าน ข้าโดนไล่ออกจากเมืองนี้ตั้งแต่ตอนที่ข้า—” เสียงของปารีสกระแทกและขาดหาย “ฉิบหายเกิดข้ายอมกลับไปตายบนยอดเขาไอดาเสียดีกว่าต้องมาสิ้นใจที่นี่!”

เจ้าชายองค์เล็กกว่าจบกิ่งเสียงจิ้งจกราวกับกำลังหัวเราะอยู่ในลำคอ เจ้าได้ยินปารีสพูดมาหลายครั้ง จังหวะจะโคนในถ้อยคำของเขาแตกต่างไปจากพี่น้องทุกคน ตลอดสิบปีที่ผ่านมา ปารีสหลบซ่อนมันไว้ได้แนบเนียนอยู่บ้าง แต่เมื่อถึงคราวระเบิดอารมณ์เช่นนี้ วิถีของความผ่าเหล่าผ่ากอก็พลันเผยตัวออกมา “พวกคนเลี้ยงแกะเรียกข้าว่าอเล็กซานเดอร์... ปารีสอย่างนั้น ปารีสอย่างนี้ ท่านพ่อกับท่านแม่จะเสียเวลาตั้งชื่อให้ข้าทำไม ถ้าสุดท้ายพวกเขาตั้งใจจะมาฆ่าทั้งอยู่ดี!”

ปารีสแผ่วเสียงลง เว้นช่วงไปครู่เล็กๆ ราวกับไม่มีอะไรจะพูดต่ออีกแล้ว ทันใดนั้นเขาก็โผล่ออกมา “ท่านได้ห้ามพวกเขาไหม เฮคเตอร์... ท่านได้พยายามหยุดพวกเขาบ้างหรือเปล่า ตอนที่ชาวทรอยอยากเห็นข้าตายนะ”

เจ้าไม่ได้ยินเฮคเตอร์กล่าวสิ่งใดตอบเลย ปารีสเอ่ยต่อเรื่องซ้ำเหมือนอย่างคนหมดสติเรื้อรัง

“...ใครๆ ก็พูดกันว่าท่านมีรักเพื่อแผ่ให้ทุกคนตั้งมากมาย แต่พอเป็นข้าแล้วมันหายไปไหนหมดเล่า”

ก่อนที่เจ้าจะทันได้ถอยหลบไปทางอื่น เฮคเตอร์ก็เปิดประตูพรวดออกมา ดวงตาของเขารูบไหว ริมฝีปากเจ้าชายสันเทาจนพุดอะไรไม่ออก อยู่ครู่หนึ่ง เขาชะงักเมื่อเห็นเจ้ายืนอยู่ตรงนั้น ก่อนจะค้อมศีรษะลง เจกเช่นทุกครั้ง เจ้าเรียกเฮคเตอร์เข้ามาใกล้ๆ แล้ววางมือลงข้างแก้มทั้งสองของเขา ประคองไว้อย่างทะนุถนอมพลางมองลึกในดวงตา

“เกิดอะไรขึ้น” เจ้าถาม

ใบหน้าของอีกคนขึ้นสีเผือด อาจเป็นเพราะความโกรธหรืออับอาย เฮคเตอร์ไม่เคยขึ้นเสียงกับใคร ความเคร่งเครียดจากสงครามเปลี่ยนแปลงมนุษย์ได้จริง ๆ “ข้าบอกเขาเรื่องที่ควรจะไปตั้งนานแล้ว”

อะไรบางอย่างแตกกระจายในห้องของปารีส ตามด้วยเสียงตะโกน แผลดแหลม “พวกท่านทุกคนไม่เคยสนใจหรอกว่าข้าจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร! สิ่งเดียวที่ท่านทำมีแค่เจดหัวข้าไปเผชิญชะตาห่าเหว! จงเข้าไปเจอกับ... เจอกับพวกนาง...” ปารีสสะอื้นให้ คำพูดฟังดูโง่งม แต่เปี่ยมไปด้วยความรู้สึกจริงแท้ “ทำไมถึงได้เกลียดชังข้านัก แล้วเหตุใดจึงด่าทอข้าเช่นนี้เล่า ท่านพี่ ข้ายังไม่ได้ทำอะไรผิดเลย!”

ร่างกายเฮคเตอร์แข็งเกร็ง เจ้าเอื้อมมือไปหยิบหมวกเหล็กที่เขาถืออยู่ข้างลำตัวขึ้นมา ก่อนจะค่อยๆ วางมันครอบลงบนศีรษะของอีกฝ่ายช้าๆ เจาดำพาดบดบังดวงตากับจมูกมนุษย์ตรงหน้า พูชนม้าแกลงไปมาเบาๆ ตามแรงขยับเคลื่อนไหว เขาต้องออกไปนำทหารรบต่ออีกหลังจากนี้

“อยากให้ข้าลงโทษเขาให้ไหม” เจ้าถาม

“อย่าเลยขอรับ ได้โปรด” เฮคเตอร์ตอบอย่างรวดเร็ว แววปวดร้า

ประทับอยู่ทวิร่าง เจ้าส่งเสียงรับ

“ข้าเคยรู้จักมนุษย์โชคร้ายคนหนึ่ง เขาตายเพราะผลจรรรจ์ที่
ศิระะ” เจ้ากล่าว ดวงตาจับจ้องชายหนุ่ม มือทั้งสองก็ค่อยๆ จัดสายรัดคาง
ให้เขาไปด้วย เฮคเตอร์รู้จักตำนานเรื่องนี้ดี เรื่องเล่าขานถึงครั้งสุดท้าย
ที่เจ้าสาบานว่าจะไม่รักมนุษย์คนใดอีก จนกระทั่งเจ้าพิศคำสัญญา
ต่อตัวเองในที่สุด “ข้าไม่อยากให้เจ้าพบจุดจบแบบเดียวกัน”

เฮคเตอร์ตอบรับ ท่าทางเจี๊ยบจั้นและชวนให้รู้สึกหนาวจับขั้วหัวใจ
เขาซ่อนตาขึ้นมองเจ้าอย่างเหนื่อยอ่อนโดยไม่ปริปากพุดอะไร ภายใน
มีแต่ความท้อแท้ สิ้นหวัง มีดมนเสมีอนน้ำวนคาริบดิส

แม้ทัพแห่งทรอยเอยขึ้นแผ่วเบาว่า “ข้าจะภาวนาถึงสิ่งที่ดีที่สุด
นายท่าน”

“วางใจเถิด” เจ้าตอบเขาไป เสียงพิณสะทอนก้องจากดินแดน
แสนห่างไกล “สิ่งที่ดีที่สุดยืนอยู่เคียงข้างเจ้าแล้ว”

VI

ซุสอาจแสดงออกว่าตนอยู่เหนือเทพเจ้าทุกองค์ไม่ยุ่งเกี่ยวกับ
ธุระกงการของมนุษย์ เว้นเสียแต่ตอนที่ต้องการหลับนอนกับใครสักคน
เขาอาจเซดศีระะขึ้นสูงขณะนั่งอยู่บนบัลลังก์ทอง ณ ยอดเขาโอลิมปัส
เสแสร้งว่าตนไม่ประสงค์เข้าข้างฝ่ายใด แต่เจ้ารู้ว่าซุสกำลังวางแผนจะช่วย
อะคิลลิสผู้โกรธซึ่งให้ได้รับในสิ่งที่เขาต้องการ

ใช้เวลาเพียงไม่นาน การลงโทษสำหรับอะกามาเมนอนก็กลับกลายเป็น
การลงโทษสำหรับชาวกรีกทั่วกันทั้งหมด

อะคิลลิสถูกทำลายศักดิ์ศรีเสียเจ็บแสบ เขาปาดน้ำตาแห่ง
ความขุ่นเคืองอยู่ในกระท่อม มารดาของอะคิลลิสนั้นตามใจเขาจนเสียคน
มาตั้งแต่ไหนแต่ไร นางถึงขั้นว่าเคยถ่อไปยื่นโลกหลังความตายเพื่อจุ่ม
ลูกชายลงในแม่น้ำสติกซ์ และเมื่ออะคิลลิสเอ่ยปากขอให้เธอสวยเขา
อีกครั้งหนึ่ง นางก็รีบปากทันที นางพรายออกจากถ้ำใต้บาดาลเพื่อ
ขึ้นไปหาซุสบนโอลิมปัส บิดาเจ้าเคยติดหนึ่นางเมื่อครั้งอดีต แต่เรื่อง
อะไรนั้น เจ้าเองก็สุดจะรู้ พรายสาวแสดงตนว่าเป็นผู้ต่ำต้อยด้วยการ

ลดตัวลง ก่อนจะโอบแขนรอบหัวเข้าทั้งสองของซุสแล้วเอื้อมมือขึ้นแตะ
ปลายคางเขาเบาๆ

เธอสื่ออ่อนวอนขอซุสตามที่ลูกชายต้องการ และแม้เขาจะเป็น
เทพสูงสุดผู้ทำตามใจตนเสมอ แต่ซุสยอมลั่นสลายเสียดีกว่าต้องตก
เป็นที่ติฉินนินทาว่าเขาไม่รู้จักรับตอบแทนบุญคุณ บิดาเจ้าพยับหน้า
พลันบุตรแห่งเปเลอัสก็ได้รับพรตามปรารถนา ตราบใดที่อะคิลลิสยัง
ไม่ยอมออกมาสู้ ชาวกรีกจะพ่ายแพ้และสูญเสียกำลังคนเรื่อยไป ส่วน
ฝั่งทรอยจะพุ่มหะยานอย่างยิ่งใหญ่จนกว่าอะกาเมมνονจะละวางมานะ
แล้วกล่าวขอโทษ อะคิลลิสรักตัวไม่ต่างจากมนุษย์ทั่วไป เขาเห็นค่าตัวเอง
มากกว่าอาหารจำนวนหลายหมื่นคน

ซุสยึดมั่นตามแผนการนั้น เขามั่นใจให้อะกาเมมνονผันหัน
นิมิตจอมปลอม หลอกล่อจนพระราชไมตรีนี้เกิดความมั่นใจขึ้นมาผิดๆ
ว่าตนจะโค่นทรอยได้ในเร็ววัน อะกาเมมνονไม่ไขว่คว้าตรียัมปัญญา
ด้วยเหตุนี้จึงคิดเปลี่ยนผันเป็นเรื่องใหญ่โตทันที เขาวางอุบายด้วยการ
ประกาศก้องว่านักรบกรีกทุกคนจะไม่มีวันเอาชนะชาวทรอยได้ เหล่าทหาร
ผู้นำสงสาร พวกเขาแตกฮือเหมือนฝูงผึ้ง แยกย้ายไปยังกองเรือตามแนว
ชายหาดเพื่อเตรียมเดินทางกลับบ้าน เวลาสิบปีเป็นราคาที่แพงเกินไป
แม้จะแลกกับเกียรติยศชั่วฟ้าดินสลาย ชาวกรีกล้วนอยากวางมือด้วยกัน
ทั้งสิ้น เจ้ากล้าพนันว่าเธอรักอะธีนาคงตื่นตระหนก เพราะผ่านไป
ไม่นาน โอดิสซีสก็ลุกขึ้นยืนแล้วเรียกสตินักรบทุกคนกลับมา

พระราชอาหาได้สนใจว่าพวกเขาจะอยากสู้ต่อหรือไม่ ชาวกรีก
จะยังจมปลักอยู่ที่ทรอย

เทพเจ้าโอลิมปัสชื่นชอบเหตุการณ์พรรค์นี้นัก ส่วนเจ้าไม่คิด
จะยุ่งอะไร อะคิลลิส นักรบผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในกรีซ เจ้าพนหัวเราะผาดชม

ไ้เด็กซี่เยที่สดุในกรัษลละลไม่ว่า อย่างน้อยซุสก็กำลังเมตตาชาวทรอย และเฮคเตอร์จะรอดพ้นจากอันตราย เจ้าแอบโล่งใจอยู่เสียบๆ พลงเก็บ ชื่อเขาไว้กับตนเสมือนความลับในกล่องของนางแพนโดรา ห้างไกล เจื่อมมือเทพและเทพีทุกองค์ ณ ฟากฟ้าเบื้องบน

วันรุ่งขึ้น เจ้าลงมาเยือนทรอยอีกครั้ง คราวนี้เจ้ายืนอยู่บนกำแพง ไม่มีผู้ใดรายล้อมรอบกาย ว่ากันว่าเมื่อมองจากมุมสูง ทิวทัศน์ของเมือง จะยิ่งดงามเกินพรรณนา แต่นั่นเป็นเรื่องเล่าตั้งแต่ก่อนสงครามจะ ่อย่างกรายเข้ามา มนุษย์คนแรกที่เจ้าสังเกตเห็นคือเฮคเตอร์ เขาอยู่ กลางลานกว้างไกลนอกเขตประตูข้างๆ กันเป็นร่างผอมเพรียวของปารีส นักรบมากมายนั่งอยู่บนพื้นดินคล้ายกับกำลังเฝ้ารอ ด้านหนึ่งคือ ชาวทรอย ส่วนฝั่งตรงข้ามคือชาวกรีก เฮคเตอร์เดินเข้าไปหาชายคนหนึ่ง ซึ่งเจ้าจำได้รางๆ ว่าเขาคือเมเนเลอุส สามัคคนแรกของเฮเลน

เจ้าขมวดคิ้วแล้วเงยหูฟัง เฮคเตอร์พูดขึ้นมาก่อน น้ำเสียงเสมือน ท่วงทำนองของสายพิณที่ไม่เคยผิดเพี้ยน เจ้าชายเมืองทรอยเจรจา ด้วยภาษาของคนทรอย เฮคเตอร์รู้ภาษากรีก แต่ในเมื่อฝ่ายตรงข้าม เข้ามาเหยียบแผ่นดินนี้ในฐานะผู้บุกรุก อย่างน้อยๆ พวกเขาก็ต้องเรียนรู้ ภาษของผู้คนที่นี่เอาไวเสียบ้าง

เขาเสนอให้ทุกคนสงบศึกกันชั่วคราวเพื่อค้นหาทางออกสำหรับ สงคราม ได้ความว่าเมเนเลอุสกับปารีสจะสู้กันเองแค่สองคนจนกว่า ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะล้มลง ผู้ชนะจะได้ตัวเฮเลนไปพร้อมกับทรัพย์สิน ของนาง การฆ่าล้างบางจะได้จบสิ้นลงเสียที กองทัพกรีกจะแล่นเรือ กลับถิ่นกำเนิด ส่วนทหารทรอยก็คงเริ่มซ่อมแซมบ้านเมืองและเรือทสวน ต่อจากนี้ชีวิตของทุกคนจะกลับมาเป็นเหมือนอย่างเดิม

เฮคเตอร์ส่งคนไปนำแกะมาเพื่อฆ่าบูชาทวยเทพ ทั้งสองกองทัพ

ต่างสวดภาวนาถึงชีวิตอมตะบนยอดเขา เสียงจิ้งจกร้องเรียกราชาแห่ง
สวรรค์ให้เปี่ยงสายตามาคอยเป็นสักขีพยาน ขณะเดียวกันควินกรุ่นก็ลอย
ขึ้นท้องนภา ระบายบรรยากาศสีฟ้าด้วยหมอกทะเลสีขุ่นครว

พวกเขาตกลงว่าจะสู้กันด้วยหอก แต่ปารีสเป็นนักธนู เขา
พรวดภาวนาถึงเจ้าทุกครั้งก่อนยิงลูกศร เจ้ารู้ว่ามันไม่อาจจบลงโดยดีแน่
เมเนเลอัสเหมือนสุนัขป่า ส่วนปารีสไม่ต่างอะไรจากลูกแกะตัวจ้อย
ชายหนุ่มมีหนังเสื้อดาวพาดไว้บนไหล่ ในมือถือหอก คันศรสะพายไว้
ข้างบ่า ผู้นำชาวกรีกจะฉีกกระชากเขาทั้งเป็น

เฮคเตอร์ถอดหมวกนักรบของตัวเองออก จัดการหย่อนกรวด
เสี่ยงทายเข้าไปสองก้อน ก้อนหนึ่งแทนปารีส อีกก้อนแทนเมเนเลอัส
เจ้าชายเปื้อนหน้าหลบเล็กน้อยแล้วเขย่า เสียงของแข็งกระทบกันเบา ๆ
กรวดที่กระเด็นออกมานั้นบ่งบอกว่าปารีสจะได้เริ่มโจมตีก่อน เป็น
ตำแหน่งที่ได้เปรียบนัก หากไม่มีสิ่งใดผิดพลาด ชายหนุ่มก็จะมีชัยมากไป
กว่าครึ่ง

เฮคเตอร์หันไปหาน้องชายเพื่อกระซิบอะไรสักอย่าง ปารีส
ดูมีท่าทางกังวลแม้เจ้าตัวจะพยายามหลบซ่อน เขากำด้ามหอกแน่น
พลางปรับระดับดาบสั้นที่เหน็บไว้ตรงสายคาดเอว เฮคเตอร์ต้องการให้
เรื่องนี้สิ้นสุดโดยเร็ว เขาไม่ประสงค์จะเห็นชาวทรอยล้มตายอีกแล้ว
สำหรับเฮคเตอร์ บ้านเมืองย่อมมาก่อนเสมอ แต่เจ้าเห็นวิธีที่เขาค่อย ๆ
วางมือลงบนไหล่ของปารีส แม้ริมฝีปากซ้ำ ๆ ก่อนจะดันหลังน้องให้
เข้าไปในลานต่อสู้ แม้ทั้งสองจะทะเลาะกันอยู่เสมอ แต่เฮคเตอร์ก็ยังคง
เป็นห่วงเป็นใย

เมเนเลอัสสวมหมวกเหล็กแล้วรับหอกสีซี้ไถ่จากมืออะกาเมมโนน
เขาโตกว่าปารีสมาก แม้ว่าอาจจะอายุน้อยกว่าเฮคเตอร์สักสองหรือสามปี

ก็ตาม เมเนเลอุสมีร่างกายเหมือนนักมวยปล้ำ กล้ามแขนมัดหนาคงทำให้
ปารีสหวาดหวั่นตั้งแต่ครั้งแรกที่เหลือบมอง ผู้นำฝั่งชาวกรีกหมุนตัวไป
ประจันหน้ากับเจ้าชายองค์เล็กแห่งทรอย ไม่มีความประสงค์ร้ายเผาไหม้
อยู่ในสายตาของเมเนเลอุส จะเห็นได้ก็เพียงโทสะแค้นเคือง เขาไม่ได้
ต้องการฆ่าชาวทรอยทั้งหมดหากไม่จำเป็น เมเนเลอุสแค่อยากได้เฮเลน
คืนเท่านั้น

ทั้งสองจัดร่างกายให้อยู่ในท่าเตรียมพร้อม เมเนเลอุสเริ่มก้าวเท้า
เดินวนไปรอบๆ ปารีสเองก็เช่นกัน สิ่งนี้คือเล่ห์กลที่นักรบหลายคน
รู้จักดี เมื่อขยับข้อต่อเนื่อง สมาธิเกือบทั้งหมดจะย้ายไปจดจ่ออยู่กับ
การเคลื่อนไหว ฝ่ายตรงข้ามจะสูญเสียความสามารถในการเพ่งเล็งศัตรู
เมเนเลอุสกระโจนเข้ามาก่อน ชายร่างบึกบึนหมายจะฟาดหอกลง
ตรงข้างๆ ลำคอของปารีส แต่อีกฝ่ายกระโดดหนีได้ทัน ปารีสถอยไป
ตั้งหลัก ทันใดนั้นก็พุ่งตัวเพื่อแทง โซคร้ายที่เมเนเลอุสใช้ไล่กันคมหอก
ออกพอดี

ปารีสชะงัก เมเนเลอุสจัดทำจับอาวุธแล้วฟาดใหม่อีกครั้ง
เจ้าชายน้อยตั้งรับ ก้าวถอยหลังขณะที่เมเนเลอุสเดินรุดหน้า มือเขา
พลันลื่นเพราะเหงื่อ ก่อนที่หอกของปารีสจะหล่นไปกองอยู่บนพื้นอย่าง
น่าเวทนา ฝ่ายตรงข้ามกระแทกเขาด้วยโล่ รุนแรงจนปารีสหงายหลังลง
เมเนเลอุสตะแคงโล่ ก่อนจะใช้บริเวณสันของมันทุบใบหน้าของปารีสซ้ำๆ
โดยไม่สนใจหมวกกันรบที่ห่อหุ้มอีกคนอยู่ เจ้าชายเยาว์วัยร้องออกมา
ด้วยความเจ็บปวด

เฮคเตอร์ยืนห่างออกไปไม่ไกล ดวงตาเขาเคร่งขรึม หลายครั้ง
คุณล้าว่าอีกฝ่ายอยากจะเป็นอิสระหลบจากเหตุการณ์ตรงหน้า
หรือไม่ก็วิ่งเข้าไปในสนามรบแล้วสู้แทนน้องชายเสียเอง แต่กฏย่อม

เป็นกฎ ทุกคนสัญญากันว่าเช่นนี้ คงไม่มีใครกล้าผิดคำพูดแล้วเหยียบย่ำ ศักดิ์ศรีของอีกฝ่ายเสียจนดิน เพราะหากเป็นเช่นนั้น แน่نونว่าผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจะรุนแรงยิ่งกว่าเดิม

เจ้าคิดจะลงไปหาแฮคเตอร์เพื่อกุมมือหยาบกร้านของเขาไว้ ปล่อยให้ประโลมเจ้าชายท่ามกลางเสียงโล่เหล็กและเศษฝุ่นโสมม เมเนเลอัส กระชากหมวกนักรบของปารีส สายรัดใต้คางเหี่ยวร่วงล้าคอบอบบางนั้น จนชายหนุ่มไอโซลเกเพราะขาดอากาศหายใจ เจ้ากำลังจะแปลงกายเป็น มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งแล้วเสียด้วยซ้ำ แต่ทันใดนั้นทหารทุกคนก็ส่งเสียง ประหลาดใจขึ้นมาพร้อม ๆ กัน

กลางสนามรบบังเกิดหมอกสีขาวโรยตัวลงมาจับปล้น มีประกาย ส่องวิบวับอยู่กลางอากาศ กลุ่มหมอกหมุนม้วนรอบตัวปารีส ดึงเจ้าชาย ออกจากเงื้อมมือของเมเนเลอัสผู้หยดหนึ่งด้วยความสับสน เจ้าชะโงกมอง พลังเบ้าปากอย่างไม่สบอารมณ์เมื่อเห็นบางสิ่งอยู่ภายใน หูฉิ่งสาว ผิวพรณผ่องใส เส้นผมสีเดียวกับเมล็ดทับทิมปล่อยยาวสยายตามลม อารมณ์ผืนบางกับตุ้มหูอัญมณีขยับกระพือ นางจับแขนปารีสไว้ก่อนจะ ยกตัวเขาขึ้นไปด้วยกัน

ต่อให้เห็นแค่ปลายนิ้ว เจ้าก็จำได้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร *อะโพรไดท์* นางอยู่ฝ่ายเดียวกับเจ้า แต่ก็อดไม่ได้ที่จะทำตัวจู้จี้จ้าน *น่ารำคาญ อย่างร้ายกาจ*

เจ้าแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง ปารีสเคยมอบแอปเปิ้ลทองคำ ให้แต่อะโพรไดท์ นางต้องมาช่วยเขาแน่นอนอยู่แล้ว ชายหนุ่มไม่มี ทางเลือกอื่นใดนอกจากจะซ่อนกายในหมอกควันของเทพีแห่งความรัก และแล้วอะโพรไดท์ก็พาปารีสหายวับไป ทุกคนตกตะลึง จับปล้นในเสียง ฮือฮานั้น ลูกศรปรีณาก็ลอยหวิวออกมาจากกองทหารด้านหลังแฮคเตอร์

ปลายแหลมของม้นพุ่งเข้าไปปักเข้าตรงหน้าท้องของสามีแห่งพระนาง
เฮเลนเข้าพอดี

“หน้าไม่อาย!” เมเนเลอุสชะงักไป ทักพริกหายใจเอือก ฝ่ายศัตรู
กัดฟันกรอดอย่างแค้นเคือง อะกาเมมนอนรีบตะเบ็งเรียกนักรบได้
บังคับบัญชารอบตัว ทุกสิ่งเกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน เจ้าเหลือบเห็น
เฮคเตอร์ก็มึนศีรษะลงพลางกำมือแน่นราวกับเขาตั้งใจให้ข้อนิ้วหักแยก
ออกจากกัน

สายเกินจะแก้ไขแล้ว คราวนี้ไม่มีการต่อรอง ไม่มีการอภัยโทษ
ปารีสเพิ่งจะหยามเกียรติเมเนเลอุสต่อหน้ากองทัพริก ไม่ต่างอะไร
ไปจากการเยาะเย้ยดูถูกเขาเลย เฮคเตอร์ก้าวถอยหลัง จับอาวุธพร้อม
ในมือ ทหารสปาร์ตาลุกขึ้นพร้อมๆ กับฝั่งทรอย ความหวังที่เคยมี
พลันมลายสิ้นไปในชั่วพริบตา เหลือเพียงครู่เดียว สงครามก็กลับมา
อีกครั้ง

“เฮคเตอร์แห่งทรอย” เมเนเลอุสวาระหว่างที่ทหารคนอื่น ๆ
กรูเข้ามาพาตัวเขาออกไป ถ้อยคำเสียงดังพอให้อีกฝ่ายได้ยิน “ท่านน่าจะ
สอนน้องให้หัดขลาดกลัวชื่อเสียงของพวกเราเอาไว้เสียบ้าง เขาไม่รู้เลยว่า
ว่าตนพาราษฎรมาเจอเข้ากับอะไร!”

ทหารกริกนายนหนึ่งวิ่งเข้าไปใส่เฮคเตอร์พร้อมเงื้อมหอกขึ้นสูง เจ้าชาย
ใช้โล่ผลักออก อาวุธกระทบกันสนั่น ทั้งสองลุกหล่นอยู่เป็นเวลาสั้น ๆ
ก่อนเฮคเตอร์จะพาศัตรูสำเร็จเป็นคนแรกของวัน

โอลิมปัสคงอลหม่านทันที ทวยเทพข้างบนเฝ้ามองอยู่เช่นกัน
เจ้าสัมผัสได้ว่าความโกรธซึ่งของเธอกับอะธีนากำลังส่งกลิ่นเหม็นคุ้ง
เต็มไปหมด เมื่อกวาดตามองรอบๆ ก็พบว่าตอนนี้อะคิลลิสไม่ใช่ปัญหา
ทุกคนโล่งใจไปได้เปละหนึ่ง แต่ทัพริกยังมีวีรบุรุษอีกสองนายที่ชื่อเอจักซ์

ด้วยกันทั้งคู่ เอจักษ์ผู้สูงวัยกว่าเป็นพระราชแห่งซาลามิส โอรสของกษัตริย์ เทลามอน เขาเป็นรองก็เพียงแค่อะคิลลีสคนเดียวเท่านั้น เอจักษ์อีกคน เป็นลูกชายของพระราชโอรสอลิอุส เขามีความสามารถดล้นลงมา กระนั้น ก็รบเก่งไม่แพ้กัน ทั้งคู่ต่อสู้เพื่อชาวกรีกตั้งกระทั่งโจนเข้าใส่หนักแน่นในงานมหรสพ พร้อมฆ่าและบีบคั้นเอาโลหิตของศัตรู

นอกจากสองเอจักษ์แล้ว ยังมีทหารอีกคนที่ชาวทรอยหวาดกลัว เรียกได้ว่าเป็นอันตรายอย่างแท้จริง มนุษย์ป่าเถื่อนผู้เดินทางมาจากแดนไกลชื่อไดโอมิดิส โอรสแห่งไทดิวส

ทุ่งหญ้าของทรอยนั้นกว้างขวาง เคยเป็นที่ให้ผู้คนได้ทำไร่เพาะปลูก และสร้างเรือนพักอาศัย จนกระทั่งนักรบต่างถีนบกเข้ามาทำลายจนราบเตียน เจ้าไต้ยีนเสียงคล้ายนกอินทรีแผดร้องเมื่อพวกเขาเริ่มลงมือสู้กันอีกครั้ง ไดโอมิดิสควบรถศึกแหวกผ่านฝูงชนเข้ามาแล้วกระโจนลงบนพื้น เขาแทงห่มุ่ทรอยใกล้ๆ กัน ไดโอมิดิสรวดเร็วยิ่ง เมื่อใครสักคนล้มลง ทหารห่มุ่ก็จะพุ่งตัวไปถอดชุดเกราะออกจากศพ ยึดเอาไว้เสมือนค่าตอบแทนของสงครามสำหรับตนเอง ไดโอมิดิสจะเก็บมันขึ้นมา น้ำข้ามทะเลกลับไปบ้านในภายหลัง เขาก้าวข้ามร่างไร้ลมหายใจ ทั้งศพให้นอนตากดินเพื่ออีแร้งจะผ่านมาฉีกกิน

สิ่งนี้เองที่ชาวทรอยพรันพริงนักหนา บิดาของไดโอมิดิสเคยรบในอีปัสมาก่อน และเกียรติยศนั้นก็ตกทอดมาถึงโอรสด้วย เขารู้ว่าการฆ่าจะเสียเวลาไม่ได้ ชายห่มุ่วิ่งฉวัดเฉวียน มือใหญ่ก็ไม่ยอมหยุดฟาดฟันดวงตาของเขามีเปลวไฟลุกโชน ไดโอมิดิสไม่หันหลังกลับไปมองใครทั้งสิ้น

ทุกคนพยายามสกัดกันพละกำลังของชายห่มุ่ แต่สุดท้ายก็คว้าน้ำเหลว ไดโอมิดิสเป็นมนุษย์น่าสะอูดตา ขนาดเทพเจ้าปอนโอลิมปัส

ยังซบซิบกันให้ทั่ว เขาคว้าแขนนักรบทรอยคนหนึ่งแล้วเหวี่ยงร่างอีกฝ่าย กระแทกดิน ปลายหอกของไดโอมิดิสเสียบทะลุหมวกเหล็กของทหาร ผู้โชคร้าย รอบ ๆ กายมีแต่คนบ้ายหนี รวากับเขาเป็นเทพใต้ดินที่ผุดขึ้นมา จากโลกหลังความตายก็ปานกัน

ประกายสีเงินสว่างวาบอยู่ในดวงตาของไดโอมิดิส ผิดลักษณะ นัยน์ตามนุษย์ธรรมดาไปมาก เจ้ารู้ทันที่ว่าเขามีอะธินาคอยหนุนหลัง อยู่ไม่ไกล นักรบหนุ่มยิ่งแข็งแกร่งขึ้นอีกเป็นเท่าตัวเพราะพลังของ เทพีแห่งสงคราม

เขาจะไปหาเฮคเตอร์ในเร็ว ๆ นี้แน่ เจ้าจะยินยอมแล้วปล่อยให้ ไดโอมิดิสทำร้ายชายที่ตนห่วงใยเช่นนั้นไม่ได้ เจ้าคิดแล้วจึงกระโดดลง จากกำแพงเมืองทรอย ผ้าคลุมยาวสะบัดพลิวไวก่อให้เกิดละอองสีทอง ลอยฟุ้ง เสียงพินดั่งขึ้นอย่างดุดัน เมื่อถึงคราวทหารทรอยยิงลูกศรใส่ ไดโอมิดิสได้ พี่สาวเจ้าก็รีบเสกให้เขาหันหน้าพ้นทางไม่เข้า อะธินา หันกลับมามอง นางสาวซุสเกราะหนักอึ้งรูปทรงน่าเกลียดน่าชัง อีกฝ่าย ไม่ได้พูดอะไร แต่เจ้ารู้ว่านางกำลังเยาะเย้ยถากถาง ใครสักคนร้องตะโกน แทรกขึ้นมา

นักรบเจ้าของคันศรกับทหารอีกนายกระโดดเข้าไปไดโอมิดิส พวกเขาลัดกันตี ผลัดกันได้ผล ผ่านไปเพียงครู่เดียว ทหารกรีกก็สลัด หนึ่งไม่นานจนหลุด ไดโอมิดิสเหยียบบนอกของนักรบก่อนจะกดปลายหอก ลงไปเต็มแรง เลือดสีแดงทะลักออกมาเหมือนน้ำไหล ชายหนุ่มสลัก อยู่ไม่นานแล้วก็ตาย ไดโอมิดิสสูดจุก เขาหันไปหานักรบข้าง ๆ ส่งยิ้ม พลังพูดว่า “ธนูนะมันอาวุธสำหรับพวกข้าฉลาด เจ้าคิดเหมือนข้าไหม”

นักรบคนดังกล่าวส่งเสียงด้วยความคับแค้นใจ เขาคว้าเอาหิน ก้อนใหญ่ใกล้ ๆ ปลายเท้าขึ้นมาขว้างใส่ไดโอมิดิส หมายมั่นอย่างดี

ให้กระแทกเข้าที่ศีรษะ ไดโอมิดิสเสียหลักเล็กน้อย ชายร่างโตชักจะโมโหบ้างแล้ว เขาเหวี่ยงโล่ใส่ศัตรูตรงหน้า โชคร้ายสำหรับไดโอมิดิสที่นักรบทรอยตัวเล็กและว่องไวกว่า ดังนั้นจึงหลบได้ทันเฉียดฉิว

เจ้าสังเกตเห็นอะไรบางอย่างในตัวทหารหนุ่มผู้กำลังตกเป็นคู่ต่อสู้ของไดโอมิดิส แม้ใบหน้าช่วงบนบางส่วนของเขาจะโดนหมวกเหล็กทรงประหลาดบดบัง แต่ก็ไม่ใช่ทั้งหมด ชายร่างผอมอาจไม่ได้เกิดมาพร้อมเส้นผมสีเมลิ็ดทับทิม แต่ดวงตากับจมูกเขาเหมือนของนางอย่างกับรูปแกะสลัก ก่อนที่เจ้าจะทันได้พิจารณาสิ่งใดต่อ หมอกวิเศษก้อนเดิมก็โรยตัวลงมาอีกครั้ง คำตอบกะพริบขีดแจ้งอยู่ในใจเจ้า

“อีเนียส” เจ้าได้ยินอะโพรไดท์กล่าวเรียก ความงามนั้นราวกับจะทำให้กาลเวลาหยุดนิ่ง หญิงสาวยืนแขนทั้งสองออกไปหาเขา อีเนียสคือบุตรแท้ๆ จากครรภ์ของนาง

ร่างกายชายหนุ่มถูกยกขึ้นโดยเทพีแห่งความรัก อะโพรไดท์พร้อมจะพาลูกหนีไป แต่ไดโอมิดิสเร็วกว่ามาก เขาวิ่งเข้าใส่นาง เหวี่ยงตัวหมุนหอกแล้วเลือกแทงลงบนข้อมือของอะโพรไดท์ นางกรีดร้องลั่นของเหลวสีทองกระเซ็นออกมาดั่งน้ำพุศักดิ์สิทธิ์บนเทือกเขาไซปรัส อีเนียสร่วงหล่นแล้วกลิ้งคลุกพื้นดิน เขายันตัวลุกขึ้นขณะที่ไดโอมิดิสกำลังวุ่นวาย อะโพรไดท์หนีไปพร้อมน้ำตา เทพอย่างนางไร้สิ่งที่ทางในสนามรบ อะโพรไดท์คงจะนั่งหลบเลียแผลอยู่บนโอลิมปัสต่อจากนี้แล้วเฮราก็หัวเราะเพื่อทุกคนเอง

ไดโอมิดิสหายใจแรงด้วยท่าทางรำคาญ ไม่มีใครหยุดเขาได้เลย พออะธีนากระแทกขอบโล่ของตนลงบนเศษหินได้เท่า นักรบคลั่งก็หันตัวมาหาเจ้า ดวงตาสีเทาแม่น้ำไหลหล่อเลี้ยง เป็นดวงเนตรที่ได้รับพรให้มองเห็นเทพเจ้าได้ชั่วคราว เจ้ามีเพียงคันศรพาดอยู่บนลำตัว มนุษย์ชั้นต่ำ

เขาเพิ่งจะพูดจาหยาบเกียรตินักนุต่อหน้าเทพอย่างเจ้าไปหมดๆ และนั่นทำให้เจ้าขุนเคื่อง “ถอยกลับไป” เจ้ากล่าว “ข้ากับเจ้าต่างชั้นกัน มนุษย์จะต่อกรกับเทพได้อย่างไร!”

ไดโอมิดิสเอี้ยวคอซ้ายขวา ในชั่วพริบตา ก่อนเขาจะกระโจนเข้ามา เจ้ารีบแปลงกายเป็นรูปลักษณะของอีเนียส เปลี่ยนคันธนูกลายเป็นหอกด้ามยาวกับโล่ เจ้าป้องกันตนเองได้ทันในขณะที่ไดโอมิดิสเหวี่ยงอาวุธใส่ วัตถุทั้งสองกระทบกันดังราวสายฟ้าฟาด วูบหนึ่งเจ้าคิดว่าตนเห็นประกายไฟ

เซคเตอร์กำลังรบอยู่อีกฟาก ไมไกลออกไปเท่าไรนัก แต่ก็ห่างเกินจะเอื้อมถึง เจ้าตั้งใจจะช่วยสู้เพื่อยื้อเวลาจนกว่าชาวทรอยจะกลับมาเข้มแข็งและตั้งหลักได้ตามเดิม ไดโอมิดิสทุบโล่เจ้าหนหนึ่ง ส่วนระลอกสองนั้นเฉียดผ่านข้างท้องเจ้าไปหน่อยเดียว เจ้าตีกลับ แรงจนส่งเขาถอยหลังไปหลายก้าว ระหว่างที่กำลังจะเดินหน้า เจ้าก็พลันเห็นใครคนหนึ่งอยู่ตรงทางตา

แอริสลงมาจากสวรรค์ด้วยเช่นกัน เทพแห่งสงครามตัวเป็นๆ ก้าวมาใกล้ ดูท่าจะแค้นกับสิ่งที่ไดโอมิดิสทำต่ออะโพรไดที คนรักของตน แอริสเงื้อแขนแข็งแรงขึ้น พร้อมโจมตีและสั่งสอนให้ไดโอมิดิสตระหนักอีกครั้งว่าเขาตัวเล็กจ้อยเพียงไร

ทั้งคู่สู้กันต่อไปอีกพักใหญ่ ฝีมือสู้ดี ไม่มีใครยอมใคร ทันใดนั้นเจ้าก็ได้ยินเสียงพี่ชายต่างแม่กู่ร้องดังก้องทั่วสนามรบ เลือดสีทองสาดกระจายอีกครั้ง กระเส็นกระสายลงบนดิน แอริสพลาดท่า เขาพยายามหายใจเอาอากาศเข้าไปหลังจากโดนไดโอมิดิสใช้ดาบสั้นแทงผ่านชุดเกราะเสียเต็มแรง

ไมไกลจากจุดที่เจ้ายืนอยู่ อะธีนาคุมบังเหียนรถศึกแล่นผ่านไป

เทพีแห่งปัญญา มีแววเยือกเย็นระดับอยู่บนใบหน้า ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นฝีมือของนาง อะธีนาฉลาดอย่างที่แอริสผู้มืดบอดจะไม่มีวันเอาชนะได้เลย นางจากไปแล้ว ส่วนแอริสนั้นตะเกียกตะกายอยู่ไม่นานก็รีบหนีกลับโอลิมปัสตาม ๆ กัน ไดโอมิดิสจะได้สติในที่สุด เพราะอสุรกายไม่อาจเช่นฆ่าตลอดไป แม้จะเป็นคนเถื่อนอย่างเขาก็คงต้องหยุดพักเข้าสักวัน

เจ้าเปลี่ยนร่างกลับเป็นตัวเองดังเดิม อวยพรให้ชาวทรอยทุกทิศรอบตัวมีผละกำลังในการต่อสู้ ความศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าช่วยรักษาบาดแผลของพวกเขา สนามรบยุ่งเหยิงต่อไปอีกนาน ทำให้อดคิดไม่ได้ว่ามนุษย์แข็งแกร่งเหลือเกิน ทุกคนอดทนได้มากกว่าที่เจ้าจินตนาการไว้เสียอีก คงเป็นเพราะสัญญาตญาณเอาตัวรอดกระมัง ถึงอย่างไรพวกเขาก็ยังมีแก้วตาดวงใจอีกมากมายให้สูญเสีย

เมื่อจบวันพลันถึงคราวพักรบ ทหารทุกคนได้โอกาสละมือออกจากหอกและโล่ในที่สุด เจ้ามุ่งไปหาเฮคเตอร์ อีกฝ่ายเพิ่งจะถามไถ่ถึงสวัสดิภาพของทหารในกองทัพเสร็จ ตรวจดูว่าใครตายแล้วและใครยังอยู่ ทิวทัศน์สงครามไม่ใช่ภาพน่ามอง เฮคเตอร์ต้องทนอยู่กับมันเป็นสิบปี เจ้าเดินเข้าไปในกระโจมขณะที่เขากำลังล้างใบหน้าของตนด้วยน้ำในอ่าง ต่อให้ไม่พูดอะไร เฮคเตอร์ก็ยังคุ้นเคยกับผีเสื้อและเสียงพิณของเจ้าที่ค่อย ๆ เริ่มบรรเลง

เฮคเตอร์อาจจะโกรธก็ได้ เจ้าถึงขั้นเผลอนึกไปว่าเขาจะต่อว่าทวยเทพฐานที่เข้ามาพัวพันในสงคราม ครอบครัวยุทธ์เล่นก่อกองทรายกันบนความเป็นความตายของชาวทรอย หากเฮคเตอร์กล่าวเช่นนั้น เจ้าก็จะไม่ปฏิเสธ และจะไม่ตำหนิเขาเลยด้วยซ้ำไป เฮคเตอร์มีเหตุผลทุกประการ

ที่จะคับข้องใจ เขาสูญเสียครั้งแล้วครั้งเล่า และรู้ด้วยว่าตนจะเสียมากกว่านี้ อีกในอนาคตข้างหน้า

ทว่ากลับกันกับสิ่งที่เจ้าคาดการณ์ไว้ เฮคเตอร์เฝ้ารอชัยชนะขึ้นมอง แล้วพุดด้วยเสียงกระซิบ “นายท่าน”

“มานี่สิ” เจ้าสั่ง เฮคเตอร์ทำตามนั้น เจ้ามองเข้าไปในดวงตาสีน้ำตาลลุ่มลึกของคนตรงหน้า เขามองน้ำใสหยดลงมาจากปอยผม บ้างประดับประดาปรายบนจมูก ลมหายใจเข้าออกทำให้แผ่นอกยุบพองเชื่องช้า อีกฝ่ายเปี่ยมล้นด้วยชีวิตเหลือเกิน

เฮคเตอร์แห่งทรอย มนุษย์ผู้ครอบครองความปรารถนาดีและความหวังเป็นเฝ้ายามของเจ้าเอาไว้มากกว่าใครๆ หากปารีสอยากรู้สักหนว่าความงามสูงสุดหน้าตาเป็นเช่นไร ที่เขาต้องทำก็เพียงแค่หันมองพี่ชายของตนเท่านั้นเอง

“...ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ข้าจะแย่งแอปเปิ้ลทองคำมาแล้วมอบมันให้เจ้า”

เจ้ากล่าว แผลวเบาแต่หนักแน่นไม่แพ้กัน และเมื่อยกมือขึ้นประคองแก้มทั้งสองของเฮคเตอร์ เจ้าก็สัมผัสได้ว่าผิวหนังข้างใต้ นั้นช่างอบอุ่นและนุ่มนวล